

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període entre legislatures

Sèrie D - Número 5

Dilluns, 2 d'octubre de 2006

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DE L' I. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 6

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre l'acord GOV/98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívics de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals (tram. 354-00036/07) (p. 3)

Sol·licitud de compareixença

de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants al Congo (tram. 354-00037/07) (p. 3)

Compareixença

de la consellera de Benestar i Família per informar sobre l'Acord GOV/98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívics de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals (tram. 355-00170/07) (p. 4)

Compareixença

de la consellera de Benestar i Família per informar sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants al Congo (tram. 355-00171/07) (p. 4)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 6

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higini Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Batalla, vicepresident segon; Sr. Joan Boada i Masoliver, secretari primer, i Sra. Anna Miranda i Torres, secretària segona. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Corominas i Díaz, Sra. De Gispert i Català, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Pelegrí i Aixut i Sr. Puig i Godes, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carretero Romay, Sra. De Madre Ortega, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Iceta i Llorens, Sr. Pérez i Segura i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Estradé i Palau i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de Benestar Social, Sra. Carme Figueras i Siñol, acompanyada del secretari de Famílies i d'Infància, Sr. Jaume Funes i Artiga.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Cleries i González, Sr. Pujol i Ferrusola, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Rigau i Oliver i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Baig i Torras, Sra. Capdevila Tatche, Sr. Chaib Akhdim, Sra. Del Frago Bares, Sra. Estruch Mestres, Sr. Labandera Ganachipi, Sra. Mas Morillas, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Santos i Arnau i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Sra. Porta i Abad, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre l'acord GOV/98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívics de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals (tram. 354-00036/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants a la República Democràtica del Congo (tram. 354-00037/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

El president

Comença la sessió.

Sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre l'acord GOV/98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívics de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals (tram. 354-00036/07)

Molt bon dia. Els dos punts de l'ordre del dia es refereixen a les sol·licituds de compareixença de la consellera de Benestar i Família presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Em fa l'efecte que podríem passar directament a les votacions, si els sembla bé... *(Pausa.)* Doncs, si és així, les farem separatament.

Primer sotmetem a votació la sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre l'Acord del Govern 98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívics de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta compareixença ha estat aprovada per 9 vots a favor, 5 en contra, 2 abstencions... *(Veus de fons. Pausa.)* Nou –nou. Per tant, ha estat aprovada aquesta sol·licitud de compareixença.

Sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants al Congo (tram. 354-00037/07)

Sotmetrem ara a votació la sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè informi sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants a la República Democràtica del Congo.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs, aquesta ha estat aprovada per 9 vots a favor i 8 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Per tant, el que proposo és, per economia parlamentària, ampliar l'ordre del dia i fer les compareixences de manera immediata, si els sembla bé. Podem aprovar-ho per assentiment? (*Pausa.*) Doncs, així queda, per tant, l'ordre del dia ampliat, i suspenem dos minuts per anar a buscar la consellera de Benestar i Família.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i un minut i es reprèn a un quart d'onze i dos minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixences acumulades de la consellera de Benestar i Família per informar sobre l'Acord GOV/98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívic de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals, i sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants al Congo (tram. 355-00170/07 i 355-00171/07)

Han sol·licitat a la presidència substanciar conjuntament ambdues compareixences. Per tant, el nou punt de l'ordre del dia seria la compareixença de la consellera de Benestar i Família davant la Diputació Permanent per informar sobre l'Acord de govern 98/2006, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívic de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals, i sobre les dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i Cooperació amb relació als problemes provocats per l'ambaixada espanyola en els processos d'adopció d'infants a la República Democràtica del Congo.

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, honorable senyora Carme Figueras.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Carme Figueras i Siñol)

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, avui comparec en aquesta Diputació Permanent per informar sobre dos temes: les suposades dificultats d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació en relació amb l'ajornament dels tràmits d'adopció a la República Democràtica del Congo i l'Acord de govern 98/2006, del 5 de setembre, de delegació de competències de gestió dels serveis prestats en els equipaments cívic de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals.

Si bé aquest és un debat que correspon als grups parlamentaris, no vull deixar de manifestar la meva estranyesa perquè se'm faci comparèixer per aquests motius

una vegada dissolt el Parlament. Tot i això, com aquest Govern de la Generalitat sí que coneix i accepta clarament les normes i respecta, tal com es mereixen, els instruments democràtics de què disposem, no puc més que donar resposta avui a la sol·licitud de compareixença que els portaveus del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya van presentar al president del Parlament i que la Mesa va acceptar a tràmit.

Dit això, entraré en primer lloc a parlar de l'Acord de govern 98/2006, de delegació de competències de serveis prestats en els equipaments cívic de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals.

Primer de tot, crec que és important aclarir el contingut de l'Acord de govern a què fem referència, ja que per les declaracions públiques que han fet sobre el tema els portaveus d'alguns grups parlamentaris, especialment el de Convergència i Unió, no en semblen estar ben informats. Estem davant d'un acord de govern que delega les competències de gestió de serveis prestats en els equipaments cívic de l'Administració de la Generalitat a determinats ens locals. La delegació de competències no implica en cap cas una cessió de la titularitat de la competència i, per tant, no produeix cap transferència als municipis, com alguns dels grups parlamentaris aquí presents han volgut afirmar.

L'objecte de l'Acord és millorar –i ho repeteixo: millorar– la qualitat dels serveis ofertats en els equipaments cívic als ciutadans de Catalunya. La coexistència en el territori d'equipaments cívic equivalents gestionats pels ens locals fa convenient, per raons d'eficàcia i d'eficiència, que sigui l'administració més propera qui en dugui a terme la gestió directa; s'eviten així duplicitats innecessàries, s'optimitzen recursos i s'afavoreix la coresponsabilitat. Crec, doncs, que estem davant de raons de pes, poc discutibles, per engegar el procés i caminar cap a un nou model d'equipaments cívic gestionats per la Generalitat i els ajuntaments.

El model plantejat comporta únicament la delegació de la gestió dels serveis que es presten a una comissió mixta, presidida per l'alcalde i constituïda per membres de l'Ajuntament i per membres del Departament de Benestar i Família, i n'és una condició bàsica mantenir sempre, com a mínim, el mateix contingut i nivell de cobertura que els serveis que fins ara ha estat prestant directament la Generalitat. La Generalitat continua mantenint la titularitat de la competència i del recurs; el finançament, els recursos humans i la propietat del patrimoni continuen essent responsabilitat nostra.

Aquesta delegació és, per tant, conseqüent, d'una banda, amb el compromís adquirit en l'Acord per un govern catalanista i d'esquerres, subscrit el 14 de desembre de 2003, un acord que potser alguns han oblidat –i ho dic pels benivolguts amics del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– i en el qual es preveia la col·laboració entre la Generalitat i els ens locals en les xarxes d'equipaments, i, entre d'altres, es preveia la col·laboració en l'àmbit del benestar social.

Concretament, el pacte del Tinell feia referència a la necessitat –i ho cito textualment– «de posar fi a l'enfrontament entre les xarxes institucionals i d'equipaments

paral·leles, inaugurant una política de col·laboració i concentració de recursos». El pacte del Tinell també recollia la necessitat de definir els nivells competencials, amb una aposta decidida per la municipalització, fer efectiu el principi de subsidiarietat i traspasar als ajuntaments les oficines de serveis socials, els casals d'avis, els serveis comunitaris i d'acció cívica, etcètera.

Em pregunto per què un partit com Esquerra Republicana, que en el seu moment signà el pacte del Tinell i durant molt de temps havia reivindicat les competències dels ens locals en aquest àmbit, canvia tan radicalment de postura; per què accepten fer-li el joc polític a Convergència i Unió en un tema que tan havien criticat.

La delegació també és clarament respectuosa –i en aquest punt hi vull insistir, perquè, com ja he dit, el Govern que represento és plenament respectuós amb les institucions democràtiques que tenim–, l'Acord de govern és clarament respectuós amb la Moció 60/VII, la Moció del Parlament de Catalunya de l'1 de juliol del 2006, una moció que, ho recordo, era conseqüència d'una interpel·lació amb relació a la prevenció dels maltractaments infantils. Però es va afegir un punt 2 a aquesta Moció, que instava el Govern «a evitar qualsevol actuació que comporti la transferència a les corporacions locals dels equipaments i el personal vinculats a les oficines de Benestar i Família i als altres equipaments cívics, com els casals de gent gran, els casals cívics, els hotels d'entitats i les cases del mar que són de titularitat del Departament de Benestar i Família»; això és el que deia textualment la Moció. I en cap cas l'Acord de govern 98/2006 suposa la transferència d'equipaments i personal, i per tant en cap cas –ho repeteixo, en cap cas– vulnera, com molt alegrement alguns s'han atrevit a afirmar, la Moció del Parlament.

Tot i així, no hem d'oblidar que la gestió dels equipaments cívics i el traspàs de les oficines de Benestar han estat una vella i llarga reivindicació de molts dels municipis de Catalunya, una reivindicació històrica de gairebé tots els municipis, encara que alguns, per raons de disciplina, diguin ara altres coses; una reivindicació dels municipis, que han reclamat aquests equipaments per poder fer polítiques de proximitat.

La delegació acordada, a més de permetre donar resposta a les demandes d'una participació efectiva i real de les juntes dels casals en la gestió d'aquests..., aquesta delegació ha de permetre donar resposta a aquestes demandes de les juntes dels casals en la gestió dels mateixos. La delegació, així, contempla expressament la possibilitat que en la comissió de gestió i seguiment creada s'hi incorporin membres d'aquestes juntes.

En el disseny del funcionament de la gestió compartida, s'ha tingut molt en compte l'efecte que tindrà l'Acord per als ciutadans, i s'ha fet especial esment al respecte dels seus drets i deures fonamentals. La Carta de drets i deures de la gent gran, acordada pel Govern de la Generalitat l'any 2003, ha estat un referent i una pauta bàsica per a aquest Acord.

L'Acord de govern 98/2006, sobre el qual avui discutim, és una mostra més d'una nova manera d'entendre la política, d'un model diferent de relacionar-se amb els ajuntaments; un model basat en la confiança i els

principis de subsidiarietat i de proximitat; un model que creu que els ajuntaments, per la seva presència sobre el territori i la seva proximitat al ciutadà, tenen un major coneixement de la seva realitat i per tant són, en molts casos, els que millor poden donar resposta a les seves necessitats; un model que no defuig la responsabilitat de la Generalitat, sinó que li dona un caràcter bàsic.

La Generalitat ha de liderar el desenvolupament dels serveis socials, tecnificant-ne el desenvolupament, garantint-ne l'activitat territorial, i donar suport als municipis i consells comarcals per poder dur a terme la seva tasca; un suport que el nostre Govern ha explicat clarament a través, per exemple, dels convenis marc per a la prestació de serveis socials. L'import destinat als municipis de més de vint mil habitants i als consells comarcals a través d'aquests convenis ha crescut més d'un 110 per cent en tres anys, durant aquesta legislatura, un increment del 110 per cent en tres anys; un creixement molt significatiu que ha de permetre als municipis i consells comarcals ampliar el nivell de cobertura dels serveis socials que són de la seva competència i millorar-ne la qualitat; un creixement que ha d'acabar repercutint finalment en la millora de la qualitat de vida de tots els ciutadans de Catalunya, perquè són els serveis socials municipals els més efectius i eficaços a l'hora de donar resposta a la gent que té més necessitats.

L'Acord de govern a què fem referència fa esment només dels equipaments cívics, i no de les oficines de benestar, com alguns dels grups parlamentaris han afirmat. De totes maneres, deixin-me dir-los que estem treballant ja amb diversos ajuntaments, com Gavà, Viladecans, Mataró i la mateixa ciutat de Barcelona, per dibuixar un nou model d'atenció pública en què les oficines de benestar i les oficines municipals d'atenció a la ciutadania puguin actuar de forma coordinada i, fins i tot, acabar unificant-se, si aquesta és la voluntat de l'ajuntament, amb el Departament de Benestar.

Hem de treballar cap a una finestreta única d'atenció que permeti al ciutadà, amb independència de l'administració que ho gestioni, tenir accés a tota la informació i recursos disponibles, sobretot en l'àmbit dels serveis socials. Hem de tenir en compte que qui recorre als serveis socials són moltes vegades les persones més necessitades i que necessiten més aquesta proximitat i aquesta informació.

Amb aquest Govern de la Generalitat, les oficines de benestar han deixat de ser oficines de repartiment de talls. El Govern ha volgut que deixessin de ser oficines d'esquena als ajuntaments per acabar esdevenint punts únics d'informació i gestió coordinada. No hem d'oblidar que les oficines de benestar tramiten, avui en dia, els milers d'expedients de les prestacions i ajuts que atorga la Generalitat de Catalunya en matèria de benestar: ajuts a les famílies, peticions de valoració de la discapacitat, peticions de prestacions econòmiques i socials... Són, doncs, un punt clau d'atenció a la ciutadania i, com a tals, cal millorar-ne el funcionament.

Caldria recordar que durant els anys de Convergència i Unió es va crear la figura del delegat del conseller, una persona que, amb despatx en els equipaments, instruïa les entitats prèviament triades –i aquest és un punt bàsic:

prèviament triades— sobre com i quins ajuts econòmics podien rebre del Departament. No se sorprendrà ningú si diem que no va ser fins a l'entrada d'un govern progressista i d'esquerres que es varen crear les primeres comissions de valoració objectives de les subvencions atorgades per l'aleshores Direcció General d'Acció Cívica. En èpoques dels governs de Convergència i Unió, eren els delegats del conseller i els caps de servei els que tenien el poder final de decidir aquests atorgaments. I ara alguns ens han acusat d'impulsar un acord de govern poc equitatiu i que només beneficia ajuntaments del nostre color polític.

L'experiència en aquesta primera fase ha afectat només aquells municipis que han manifestat explícitament el seu interès, i n'hi ha de tots els colors polítics. Són disset ajuntaments i seixanta-quatre equipaments cívics, com bé saben, ja que segur que els han pogut llegir en l'annex de l'Acord, als quals s'ha d'afegir la ciutat de Barcelona, amb vint equipaments cívics més. S'han incorporat en aquesta primera fase aquests ajuntaments per al desenvolupament d'aquest nou model de gestió.

La disciplina de partit ha estat la causa que no fossin més els municipis governats per Convergència i Unió que hagin desitjat participar en aquesta primera fase del procés. No podem obviar que la delegació de competències ha estat una demanda compartida per la majoria dels municipis, amb independència del color polític dels seus governants; només caldria anar a les hemeroteques; només caldrà que esperem fins a pocs dies després de l'1 de novembre per comprovar l'important grup d'ajuntaments de Convergència interessats en aquest nou model.

De fet, en aquests moments tenim ja set peticions sobre la taula. Hi ha hagut força més alcaldes —aproximadament uns quinze— que m'han manifestat la seva voluntat de participar en el procés. Algun, com els deia, de Convergència i Unió.

El Departament de Benestar i Família ha estat obert —i encara ho està— a la incorporació de nous municipis en aquest model; una incorporació que volem aclarir que sempre naixerà a partir de la voluntarietat del municipi i que no s'ha imposat, ni s'imposa ni s'imposarà a cap ens local. Ens acusen perquè potser creuen que utilitzem els mateixos criteris que Convergència i Unió va fer servir durant gairebé vint-i-tres anys de govern per prendre determinades decisions? No pretenguin tergiversar la realitat. L'Acord de govern 98/2006 no vulnera cap moció del Parlament; l'Acord de govern 98/2006 respon a una nova manera de fer política, a una nova manera d'entendre la política, una política respectuosa amb les competències dels ens locals, una política propera i al servei dels ciutadans.

Com bé deia en un article un exalcalde l'altre dia, en què reprovava l'actuació del Govern, en aquest àmbit es reprova tots els alcaldes i alcaldesses de Catalunya que durant tants anys han reclamat que aquesta delegació fos una realitat.

Voldria dir-los, finalment, als grups parlamentaris que han demanat aquesta compareixença d'avui, que els ajuntaments, per si encara no ho sabien, van arribar

a la majoria d'edat ja fa temps. Ja va essent hora de deixar-los assumir les competències que els pertoca. *(Pausa.)*

Respecte al segon tema, el de les adopcions d'infants al Congo, em sobta i em preocupa que només em facin comparèixer perquè informi sobre les suposades dificultats d'interlocució entre dues administracions i no per parlar sobre el que realment és important, les condicions en què els infants del Congo accedeixen al procés adoptiu i les garanties existents que s'han protegit els seus drets en tot moment. I, sobretot, el que ha fet aquest Govern per defensar els drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que s'han trobat amb aquest problema en els seus processos adoptius.

Si volem entendre els problemes sorgits en el procés d'adopció per part de famílies catalanes al Congo, cal que entenguem primer alguns elements clau de l'actual sistema d'adopcions internacionals a Catalunya. Les adopcions internacionals a Catalunya s'han de regir per l'anomenat Conveni de l'Haia, que Espanya va ratificar l'any 1995, en què Catalunya és l'autoritat central a efectes d'adopció. El Conveni de l'Haia estableix garanties perquè les adopcions internacionals tinguin en compte l'interès superior del menor en tot el procés; és a dir, el dret a viure en el seu propi entorn, el dret a mantenir els vincles amb els seus grups familiars d'origen, el dret a tenir una vida digna, sense que això comporti abandonar el seu país, etcètera. Aquest Conveni obliga els països d'origen dels nens adoptats a garantir la seva adoptabilitat i a assegurar que l'adopció internacional és la mesura més adequada per a l'interès del menor; i això comporta valorar amb quin recurs, si un internament provisional, si l'acolliment o ajuda d'altres famílies, adopció en el propi país o adopció a l'estranger, quin és el recurs més adient per la seva situació. Per tant, això comporta valorar amb quin recurs es pot donar resposta a les seves necessitats. I el Conveni també obliga, així mateix, a certificar la idoneïtat dels futurs pares.

Un cop obtingut el certificat d'idoneïtat, que s'ha d'ajustar als requisits d'un determinat país, l'adopció es pot tramitar o bé per protocol públic —és a dir, per lliure— o bé mitjançant la intervenció d'una entitat col·laboradora de l'Administració, una ECAI, reconeguda per l'Administració pública competent —en el nostre cas, l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, l'ICAA.

El Departament de Benestar i Família és partidari que, amb independència del mecanisme seguit per adoptar, el procés tingui el màxim de garanties possibles i posi en primer lloc els veritables interessos de l'infant per damunt de qualsevol dret dels adults, i ajudi que millorin les condicions de protecció de la infància en el país d'origen. Així és com hem d'anar des del primer món a adoptar al Tercer Món.

És per això que es creu oportú estimular i exercir posteriorment la funció de supervisió i control de les entitats col·laboradores en aquests països en els quals la adopció és possible, com a instrument d'ajuda, suport i garantia en el procés. Les primeres ECAI, entitats col·laboradores de l'Administració, s'acrediten a Catalunya l'any 1996; des acreditacions que en el seu inici es van fer sense cap mena de concurs públic. Així, de les catorze ECAI

que existeixen avui dia a Catalunya, vuit –més de la meitat– varen ser nomenades per designació directa. Ja al maig de l'any 1999, com a conseqüència de tot un seguit d'interpel·lacions de diferents grups parlamentaris, el Parlament de Catalunya va instar el Govern a fer les gestions necessàries per tal de millorar el procés d'acreditació i funcionament de les ECAI, es va vetllar perquè hi hagués projectes de cooperació als propis països, es van fixar preus tarifats, es van establir registres de queixes i, sobretot –això és el que deia la Moció– es va establir un sistema de concurs públic per a l'acreditació de les entitats col·laboradores.

Malauradament, el Govern d'aleshores no va fer res, fins que al març de l'any 2000 va sortir a la llum pública que ADDIA, l'única entitat col·laboradora que tramitava adopcions internacionals al Brasil, havia comès diverses irregularitats. Davant de les queixes de les famílies afectades, el Govern de Convergència i Unió va suspendre l'activitat de l'entitat col·laboradora i va deixar 104 famílies, en aquell moment, penjades, i només amb 6 expedients tramitats al Brasil.

Per tant, no és fins a l'any 2001 que el Govern de Convergència i Unió modifica el sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores, tal com havia demanat la Moció del Parlament; i no per voluntat pròpia, sinó pel caos viscut al Brasil.

La política d'adopcions internacionals de l'anterior Govern de Convergència i Unió va ser erràtica, confusa i poc coherent. S'obrien nous països a l'adopció i s'acreditaven entitats col·laboradores sense uns criteris clars i unes garanties suficients. (*Remor de veus.*) Em fan comparèixer al Parlament per un tema i no volen que digui tota la veritat. Què volen, que només parli de les últimes coses? Hauré de dir la història, no?

El president

Tornem al debat.

La consellera de Benestar i Família

És que, senyor president, si m'estan interrompent...

El president

Senyora consellera, en tot cas es posi a l'ordre. Demano que hi hagi el màxim silenci. Senyora consellera, pot continuar la seva intervenció.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Per tant, el Govern actual ha heretat un sistema d'adopció internacional poc clar i, després d'anys i anys d'una gestió ineficax, no hem tingut prou temps per modificar-lo tal com caldria.

Deixin-me que els situï en les últimes xifres d'adopció internacional perquè es facin una idea de la magnitud de la situació. Les adopcions internacionals a Catalunya han crescut en els últims set anys més d'un 377 per cent. L'any 1998 es van fer 376 adopcions internacionals a Catalunya; només set anys després, l'any 2005, ja eren 1.419. La majoria dels infants procedien de la Xina, 622; Rússia, 441; i Etiòpia, 107. I, segons

les dades del 2006, el 31 d'agost de 2006, 760 famílies catalanes han adoptat un fill per la via internacional en el que portem d'any 2006 –31 d'agost. Catalunya, per tant, continua essent pionera respecte a d'altres territoris de l'Estat espanyol amb relació al nombre d'adopcions internacionals; Madrid i Andalusia ens van al darrere.

Posin atenció: 760 infants han vingut a Catalunya aquest any 2006, en els vuit primers mesos, i han comptat amb la col·laboració de les ambaixades dels respectius països. El tema que avui ens ocupa fa referència a 7 de les 760 famílies que han adoptat aquest any.

Pel que fa al tema del Congo, deixin-me aclarir que aquesta consellera no ha tingut cap mena de dificultat d'interlocució amb el Ministeri d'Afers Estrangers, ans al contrari. Des del primer moment en què m'assabento de la problemàtica he comptat amb la seva total col·laboració per resoldre la situació de les famílies i, sobretot, dels infants que eren al Congo, uns infants que ja eren amb els seus pares futurs, amb els seus pares, des de feia dies i que, per tant, havíem de protegir perquè ja coneixien uns nous pares i estaven amb ells.

La meua prioritat va ser donar sortida a la situació de les famílies que estaven en aquells moments al Congo i, posteriorment, per donar sortida a la situació de les famílies que tenen els tràmits d'adopció pendents. Malgrat tot, hem d'admetre que el tracte rebut el passat mes d'agost per les famílies adoptants que estaven al Congo per part d'alguns funcionaris de l'ambaixada a Kinshasa va ser poc adequat i gens facilitador dels tràmits que havien de seguir per completar les adopcions. Hi havia una situació complexa fruit d'una mala relació entre l'ambaixada i l'entitat col·laboradora de l'Administració que actuava al Congo.

Malgrat això, com deia, no podem obviar que, com vaig saber més tard, l'ambaixada va realitzar en el seu moment diversos comunicats indicant a l'Institut Català d'Acolliment i Adopció la necessitat de paraitzar el procés en espera de poder garantir que la documentació i el procés s'ajustaven a la legalitat. Estem parlant d'un país, en el cas de la República del Congo, amb capital a Brazzaville, en què mai s'havia formalitzat cap adopció internacional per part de ciutadans espanyols, que no és signatari del Conveni de l'Haia a què abans m'he referit, i en el qual la inseguretat jurídica és gran.

Precisament, de l'anàlisi de l'exercici de l'acreditació de l'entitat col·laboradora Adic, que és l'entitat que estava acreditada provisionalment per al Congo, es desprèn que el 13 de desembre del 2005 l'ambaixador manifesta per escrit la seva preocupació per la informació que està proporcionant Adic i sobre la seva actuació, arran de consultes rebudes de potencials adoptants a l'ambaixada. En aquesta comunicació, que és tramesa al Ministeri d'Exteriors i posteriorment al Ministeri de Treball i Afers Socials, i que aquest trameta a l'Institut Català per a l'Acolliment i l'Adopció, amb registre d'entrada del 18 de gener del 2006, també alerta en aquest comunicat que considera especialment greu que Adic –ECAI–, afirmi que pot tramitar 45 expedients d'adopció mensuals al Congo - Brazzaville i 10 al Congo - Kinshasa, a la seva pàgina web, quan en realitat l'ambaixada «encara no ha tramitat mai un expedient d'adopció amb

intervenció d'Adic», diu textualment el comunicat; i que, de fet, l'ambaixada no ha tramitat –almenys en els darrers deu anys– cap adopció al Congo - Brazzaville, i que anualment es tramiten únicament quinze expedients d'adopció per al Congo - Kinshasa.

Mesos més tard, el 14 de juny, l'ambaixada espanyola a Kinshasa, arran de les trucades que diu haver rebut de potencials adoptants de Catalunya que manifesten que els ha estat assignat un menor de la República del Congo - Brazzaville, per la ECAI Adic, adverteix que, tal i com ja li va comunicar amb data 1 de juny del 2006 a una de les màximes responsables d'Adic, «de moment no podrà procedir a constituir cap adopció en què el menor provingui de la República del Congo - Brazzaville, perquè desconeix l'origen i la situació real dels menors». Això és el que diu l'ambaixador en el seu comunicat.

Malgrat tot, Adic i la directora de l'ICAA, l'aleshores directora de l'Institut Català d'Acolliment i Adopció, la senyora Rosa Maria Bertran, decideixen continuar el procés sense que en cap moment siguem informats d'aquesta situació ni el secretari d'Infància i Famílies –orgànicament el seu superior immediat– ni jo mateixa, la consellera. De fet, d'aquesta comunicació no en té constància la directora de l'ICAA, sinó abans la senyora Rosa Maria Bertran... Perdó, de fet, d'aquesta comunicació en té constància, sinó abans, la directora de l'ICAA, senyora Rosa Maria Bertran, a través d'ofici del Ministeri de Treball i Afers Socials, entrat per registre del Departament el 24 de juliol de 2006.

Malgrat tot, la directora de l'Institut autoritza el viatge de les set famílies catalanes als dos Congo; una d'elles surt el dia 1 d'agost, i les sis restants, el 4 d'agost. En conseqüència, l'Institut Català d'Acolliment i Adopció i Adic - ECAI donen llum verda a la sortida de les set famílies catalanes que havien d'anar a buscar els seus fills adoptius sense advertir-los de la veritable situació dels seus expedients ni dels advertiments fets per l'ambaixada. I, ho repeteixo, aquesta decisió es pren sense el coneixement d'aquesta consellera ni del secretari de Famílies i d'Infància.

Paral·lelament a la sortida dels familiars, Rosa Maria Bertran decideix, l'1 d'agost, sense comunicar-ho tampoc als seus superiors, suspendre de forma provisional les adopcions a la República del Congo a través d'Adic fins que no es resolguin els temors de l'ambaixada respecte dels processos d'adopció en aquest país.

M'assabento dels problemes de set famílies adoptants a la República Democràtica del Congo i a la República del Congo el 17 d'agost, arran d'una trucada d'un dels pares que estan al Congo - Brazzaville, que rep el secretari de Famílies i d'Infància.

A continuació, em poso en contacte amb el delegat del Govern a Catalunya, senyor Joan Rangel, de qui vaig rebre tota la col·laboració en tot moment, per esbrinar... –i estava de vacances i vaig rebre la seva col·laboració en tot moment–, per esbrinar on són els problemes i intentar resoldre la situació.

En el termini d'una setmana, i malgrat els greus incidents als carrers de Kinshasa, arran que es coneguessin

els resultats de les eleccions, acordem amb el Ministeri la sortida dels pares i mares dels nens adoptius amb els seus nens de l'Àfrica. La situació era de caos a Kinshasa, de trets, de morts, i en aquells moments els blancs no podien circular pel carrer. El mateix personal de l'ambaixada no va poder-se moure dels seus domicilis. Era una situació excepcional. I per facilitar aquesta sortida, el Ministeri va enviar un diplomàtic a la zona, que precisament és l'actual ambaixador espanyol a Kinshasa, que resol la tramitació dels visats, tanca els vols de sortida i els acompanya en el viatge de tornada. En set dies es va resoldre la situació, essent en aquells moments la situació d'un principi de guerra.

Si em permeten, també els diré que no ens vam quedar només aquí, sinó que la Generalitat, per ajudar els pares i mares en el seu dia a dia en el país, en vista de la situació de precarietat que patien pares i nens a la casa bressol d'Adic, els vam pagar l'estada en un hotel..., i els vàrem pagar l'estada en un hotel, perquè alguns pares s'havien traslladat a l'hotel i d'altres estaven a Adic, a la casa bressol d'Adic, quan algun personal d'Adic ja havia marxat dies abans.

Actualment, les famílies, des del 25, 26 i 27 d'agost, respectivament, ja són a casa seva amb els seus fills adoptius i s'estan ultimant els processos d'inscripció registral de les adopcions a Catalunya, processos pels quals hem fet les gestions necessàries perquè puguin ser resolts sense problemes.

Durant tot el temps que les famílies van estar al Congo, la màxima prioritat del meu Departament, un cop me n'assabento, va ser que tornessin a casa seva amb els seus fills adoptius. La situació era especialment preocupant –era especialment preocupant– per la situació de greus enfrontaments a trets entre els partidaris dels dos principals candidats de les eleccions que hi havia a Kinshasa, i que s'han de repetir en segona volta a final d'aquest mes.

Érem conscients que només una estreta col·laboració amb el Govern espanyol ens permetria resoldre la situació, que era de veritable emergència, perquè hem de ser una pinya si volem que qualsevol adopció internacional funcioni en els trenta quatre països que hi ha oberts a Catalunya, i en defensa dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Tant l'entitat col·laboradora, en aquest cas, Adic, com l'antiga directora de l'ICAA, la senyora Rosa Maria Bertran, a qui vaig comunicar-ne el cessament el dia 24 d'agost, l'endemà del seu retorn de vacances, de què va estar gaudint tots els dies anteriors del mes d'agost, han demostrat una manca de professionalitat en tot el procés. Hi va haver una clara irresponsabilitat en el fet de no atendre les demandes de l'ambaixada i no tenir en compte la situació política que es vivia en el país, i una clara irresponsabilitat en el fet de no comunicar aquesta situació als seus superiors. I per això li vaig comunicar-ne el cessament el dia 24 d'agost. Després, ella ha dit que ha presentat la dimissió: la va presentar després que li'n comunicés el cessament, que s'havia de fer efectiu a la primera sessió de govern.

El Departament ha constatat que la gestió i el suport ofert a les famílies durant el procés viscut a Kinshasa i

a Brazzaville no ha estat suficient ni adequat. Tampoc no podia tolerar, aquesta consellera, no haver estat informada de tota aquesta problemàtica per la directora de l'ICAA en el seu moment, per tal que personalment hagués pogut intervenir en el procés. Si hagués estat informada, els pares no haurien viatjat al Congo sota la responsabilitat del Govern de Catalunya fins a tenir garanties que els seus expedients estaven complets i que les adopcions estaven en regla.

Per altra banda, s'han detectat anomalies en els processos d'assignació i reconeixement de l'adoptabilitat dels menors, pendents d'adoptar per a futures famílies, que actualment sembla que estan a la casa d'acollida. Per exemple, Adic, contravenint la normativa, ha tret dels orfenats infants que encara no havien estat assignats a les seves famílies per part del Departament de Benestar i Família, que és l'autoritat competent. I això ha generat confusió entre les famílies adoptants que estan en aquest procés. Perquè Adic els donava per assignats uns fills que oficialment encara no tenien cap reconeixement per part de l'Administració catalana. És per aquest i per altres motius que es manté la suspensió provisional de l'entitat col·laboradora.

Per altra banda, i com vostès ja sabran, per donar resposta a les trenta-una famílies amb expedients d'adopció pendents a la República Democràtica del Congo - Kinshasa i a la República del Congo - Brazzaville, després de diverses converses, des del Departament es va mantenir una reunió, el dia 22 de setembre, amb el Ministeri d'Afers Exteriors, amb el seu subsecretari i altres alts càrrecs.

En aquesta reunió vàrem acordar posar en marxa una via especial per tramitar 18 dels 31 expedients d'adopció pendents a la República Democràtica del Congo - Kinshasa i a la República del Congo - Brazzaville. D'aquestes 18 famílies –18 d'aquestes famílies–, i segons la informació de què disposem, donat que Adic ens obstrueix la informació, dues ja tenen un menor assignat a la República del Congo, dos menors que es troben a la casa bressol d'Adic. Aquestes tenen l'autorització de la Generalitat, mentre que les altres 16 estan pendents de l'assignació d'un infant.

Pel que fa als altres 13 expedients oberts d'adopció –d'aquests 18 fins als 31, els 13 expedients restants–, tots els sol·licitants van signar el contracte amb l'entitat col·laboradora Adic al llarg del mes de juliol i aquests expedients encara no han estat enviats al Congo. I, per tant, el seu expedient s'anirà tramitant a mesura que es vagi regularitzant el procés d'adopció si és que volen continuar els seus expedients per a aquest país.

Tot i que aquesta és la informació que nosaltres tenim, els pares i les mares pendents d'adoptar exposen diferents versions. Això ve provocat per la manca de col·laboració de l'Adic, ja que, tot i els diferents requeriments que els hem fet, a Adic, per aclarir realment la situació dels menors amb qui diuen estar treballant en les seves cases bressol, no hem aconseguit tenir una informació fidedigna. De fet, l'últim requeriment el vam fer el passat dijous, que vam demanar informació molt concreta i per escrit. Avui hem tingut resposta demanant-nos una pròrroga de deu dies, tot i que abans ja els ho

havíem demanat per diferents canals a l'ECAI Adic. Ens demanen més dies per completar-nos els expedients.

El nostre temor és que podria ser que s'estigués acollint sis menors a Brazzaville retirats d'orfenat sense cap assignació acceptada per l'ICAA, i que la seva identitat hagi estat facilitada a famílies amb l'expedient en tràmit, la qual cosa seria especialment greu.

Per aclarir aquesta situació, tinc el compromís del nou ambaixador, el senyor Miguel Fernández-Palacios, que, una vegada hagi pres possessió, a finals d'aquesta mateixa setmana, enviarà un funcionari de l'ambaixada a Brazzaville a comprovar la situació, avaluar l'origen dels infants i revisar la documentació. Si realment poden ser adoptats, s'iniciaran els tràmits perquè siguin assignats i continuï el procés d'adopció fins a esdevenir fills de les famílies adequades.

D'acord amb els compromisos adquirits en la reunió amb Exteriors del passat dia 22 de setembre, les dues famílies que tenen assignat un menor a la República del Congo - Brazzaville continuaran amb els tràmits davant dels jutjats del país i finalitzaran així el procés d'adopció amb el suport d'Adic; les dues famílies i si hi ha algun nen més en aquesta situació també.

D'aquesta manera, l'entitat col·laboradora haurà d'ultimar els tràmits pendents sota la supervisió del Departament de Benestar i Família i amb la col·laboració de l'ambaixada espanyola a la República Democràtica del Congo, ja que no hi ha ambaixada al Congo - Brazzaville.

Un cop resolta aquests expedients i els dels nens que hi pugui haver a la casa bressol en situació d'adoptabilitat, Catalunya donarà per tancades les adopcions a la República del Congo - Brazzaville, ja que el Departament vol prioritzar per damunt de tot l'interès superior dels menors.

En aquest país, les investigacions realitzades pel Departament confirmen que el procés no ofereix prou garanties i que no existeix prou fiabilitat en certs documents oficials. Tot i així, l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció estudiarà a fons el procés d'adopcions que estan desenvolupant França i Bèlgica en aquest país, en el Congo - Brazzaville, per conèixer-ne les estructures de treball i decidir en un futur si es torna a obrir la República del Congo - Brazzaville per a adopcions catalanes.

A causa del tancament de les adopcions a la República del Congo - Brazzaville, el Departament derivarà els expedients de la resta de famílies que estaven pendents de l'assignació d'un menor a la República Democràtica del Congo - Kinshasa. Les famílies que vulguin veuran el seu expedient derivat a la República Democràtica del Congo - Kinshasa. La tramitació dels seus expedients es farà per protocol públic, però sota la supervisió i el suport tècnic d'un equip especial contractat pel Departament de Benestar i Família i es comptarà amb la plena col·laboració de l'ambaixada espanyola a Kinshasa. Aquest és l'acord i el compromís d'Exteriors i del mateix ambaixador.

Voldria destacar, finalment, que, des del dia 1 de juny de 2006, està en marxa un concurs públic per a la pos-

sible acreditació d'entitats col·laboradores en l'adopció per actuar en nous països, entre ells els dos Congo, que tenien, com ja he dit, una acreditació provisional, així com per reforçar també noves ECAI en alguns països en els quals ja adoptem.

Sàpiguen que en aquest procés, el Departament de Benestar i Família no autoritzarà l'adopció de cap nou país sense haver complert tres actuacions prèvies: conèixer al màxim possible la realitat de la infància en el país, establir contactes amb les organitzacions no governamentals o les entitats que treballen en el territori per saber fins a quin punt l'adopció internacional pot ser útil per al seu treball, i, finalment, mantenir un diàleg obert amb el Ministeri d'Afers Estrangers i les ambaixades corresponents per comprovar, prèviament, la legalitat de la documentació. Tanmateix hem acordat, a més a més, més celeritat en la relació entre el Ministeri d'Exteriors i el Departament de Benestar i Família, i no haurem de passar pel Ministeri de Treball i Afers Socials en tots aquests processos en les comunicacions per tal de no retardar aquesta comunicació.

Igualment treballarem per generar una reestructuració del sector que ens permeti tenir entitats col·laboradores fortes i competents, que algunes ja ho són, implicades no tan sols en el procés adoptiu, sinó també en el treball de cooperació amb la infància de cada país. Aquesta forma de procedir, malauradament, és nova en aquest Departament. Per això, entre altres accions, estem a punt per ultimar un conveni amb el Centre de Documentació i Informació de Barcelona, el Cidob, perquè faci estudis previs dels diferents països en què es comenci a adoptar per primera vegada.

També voldria deixar clar als pares i mares que actualment tenen un procés adoptiu en marxa en diversos països que les nostres actuacions estan destinades, únicament i exclusivament, a tenir totes les garanties que el seu futur fill o filla pot ser adoptat i necessita ser-ho. Ampliarem, reforçarem, donarem suport i supervisarem les entitats col·laboradores perquè siguin eficaces i àgils en el seu treball.

En conclusió, i, ja, per acabar, senyors diputats i senyores diputades, els problemes de les adopcions als Congo no s'expliquen per un conflicte de competències, ni per una manca d'interlocució entre el Ministeri d'Afers Exteriors i la Generalitat, els problemes de les adopcions als Congo són conseqüència de la inexperiència i fragilitat d'una ECAI, l'Adic, acreditada provisionalment, que no ha seguit el projecte inicial i els compromisos presentats a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció per a la seva acreditació provisional. Una entitat col·laboradora que amb la seva actuació ha demostrat que no estava preparada per dur a terme aquesta tasca, donant falses expectatives a les famílies adoptives.

Senyores i senyors diputats, parlem del dret dels infants; treballarem per consolidar una nova política d'adopció i acolliment, una política que tingui l'infant i els seus drets com a eix principal, una política basada no només en el dret a adoptar, sinó en el dret del menor a tenir un grup de persones adultes que el cuidin i que l'estimin; i treballarem igualment per protegir els drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que opten per un procés

d'adopció internacional, que han de poder viure el seu procés amb seguretat i amb confiança en el futur, en la defensa dels drets d'aquests ciutadans, de tots els ciutadans i ciutadanes que estan en un procés d'adopció, que són molts, que han de trobar suport en tot el procés, aquí a Catalunya i en el país d'origen del futur fill, a qui han de poder explicar quan sigui gran tota la seva història amb naturalitat, i recordar amb alegria la formació de la nova família, aquests primers moments de trobada de la nova família en el país d'origen.

Aquesta és la nostra implicació i aquest és el nostre compromís, i sota aquestes premisses han treballat aquesta consellera i el seu actual equip.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

(Aplaudiments.)

El president

Suspendrem la sessió durant deu minuts per reprendre-la, puntualment, a un quart de dotze.

La sessió se suspèn a les onze del matí i dos minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i onze minuts.

El president

Reprenem la sessió.

I ho farem amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre serà de menor a major i, per tant, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor secretari de Famílies. Nosaltres creïem que aquesta compareixença no era necessària, no?, més que res perquè compartim fil per randa la idea que els traspassos dels serveis de Benestar, doncs, es facin al més aviat possible i amb les millors garanties possibles als municipis, que és el que no s'ha fet –que és el que no s'ha fet–, però que creïem, evidentment, que és el que s'hauria de fer, i esperem que en la propera legislatura ho podrem desenvolupar.

La nostra formació política sempre hem considerat que aquests serveis, situats en el marc de la Generalitat de Catalunya, era una competència deslleial de la comunitat autònoma envers els municipis, i una duplicitat, bàsicament, de serveis: casals cívics, hotels d'entitats, poliesportius, casals de gent gran, tot un seguit d'equipaments que es duplicaven i que, evidentment, això no feia cap servei al ciutadà. Més que res perquè nosaltres estem plenament d'acord amb aquest procés, perquè cal pensar en els interessos dels ciutadans del nostre país. I en aquesta línia també –i aquesta proposta o aquesta delegació també va en aquesta línia, encara que no d'una manera clara–, caldria instaurar la finestreta única per resoldre totes les qüestions relacionades amb serveis

socials, amb independència de quina sigui la seva titularitat. És absurd de cara als usuaris que per tramitar l'accés a un geriàtric, per exemple, calgui anar a les oficines de Benestar i Família, que per al servei de telealarma o atenció a domicili calgui anar a l'oficina de l'ajuntament, i que per a una beca menjador calgui anar al consell comarcal, això és absurd. És absurd, és ineficient i, a més a més, no està al servei dels ciutadans, sinó que està al servei d'una burocràcia inútil que no ens serveix per donar els serveis que necessiten els ciutadans. No hi ha manera d'entendre aquesta situació, que causa incomoditats i pèrdua de temps als ciutadans.

El més lògic és que se simplifiqui la burocràcia d'aquests processos, que s'hagi d'anar a un sol lloc per fer les tramitacions, a això que anomenem la finestreta única. De fet, als ciutadans els és ben igual que unes coses les gestioni la Generalitat, altres els ajuntaments, altres els consells comarcals. Els ciutadans el que volen és una administració eficaç que resolgui els seus problemes i sobretot que no se'n creïn de més. I d'aquí la nostra proposta clara i decidida del traspàs d'aquests serveis, de la finestreta única, per tal d'accelerar tots aquests processos i donar millor servei.

És per això que l'Acord del Tinell del Govern catalanista i d'esquerres, doncs, deia claríssimament la proposta de fer efectiu el principi de subsidiarietat i traspassar als ajuntaments les oficines de serveis socials, els casals d'avis, els serveis comunitaris i d'acció cívica, etcètera. Aquest és l'Acord solemne que adopten les tres forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat, evidentment amb el finançament adequat per traspassar aquests serveis.

Nosaltres detectem i creiem que aquest és un bon acord, però el que ens sorprèn és que des del Departament de Benestar, que quan estava representat per la consellera senyora Simó semblava que no en volia ni sentir a parlar d'aquest Acord del Tinell, i aquest va ser un dels primers temes que es van plantejar a les entrevistes mantingudes després de la presa de possessió per part de representants de la Federació de Municipis, delerosos que hi hagués aquests traspassos al més aviat possible, i amb membres, evidentment també, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Fins i tot en el marc de la Llei de serveis socials es va discutir aquesta situació. Nosaltres plantejàvem que hi fos. Però malgrat no avançar en aquest tema, sí que hi va haver una negociació molt clara amb el Departament de Benestar i Família, en aquest cas encapçalat per la senyora Simó, per tal d'obrir un procés de diàleg i negociació en un període..., abans que la legislatura s'acabi, aquest període de negociació sobre els traspassos o delegació d'aquests serveis, i fer una proposta clara per part del Departament de què se signaria un conveni entre el Departament de Benestar i les entitats municipalistes, les dues, la Federació i l'Associació de Municipis, al llarg, com he dit abans, de tota aquesta legislatura. Vol dir que, malgrat tot, la poca disposició..., en aquells moments qui encapçalava la conselleria sí que avançava en aquest... Està clar que no s'ha avançat d'una manera definitiva en tot aquest procés, però el que no entenem és per què en aquests moments no es tira o no es va tirar endavant l'Acord del Tinell. Aquest és

el problema. Em temo que potser en la compareixença no hi hauria d'estar la consellera actual, poder hi hauria d'estar la consellera antiga per demanar potser explicacions, i potser així també ho preferirien els diputats i diputades de l'oposició.

Però, de totes maneres, en el fons el que estem discutint són dos models diferenciats sobre polítiques de benestar. Una, que és la que es va fer durant el règim pujolista, durant vint-i-tres anys, que feia Convergència i Unió d'utilitzar les oficines de benestar com a plataforma de relació i influència política –bé, popularment en diríem, i més clarament, «de forma clientelar»–, i que d'això el conseller Comas en va ser un mestre, i em temo que no sé si la consellera Simó en aquest cas i amb algunes actituds en va ser una bona aprenent.

L'ús dels casals d'avis com a bossa de votants ha estat escandalosa durant molts anys, i això és una qüestió que nosaltres volíem eliminar i que en aquest Govern hem fet tots els possibles perquè aquestes males pràctiques no continuessin com havien continuat en el temps de govern de Convergència i Unió.

Per la qual cosa, a més a més, l'acord o la delegació que fa la consellera actual de Benestar i Família no contraduï en cap moment la disposició del mateix Parlament de Catalunya o la Moció del mateix Parlament de Catalunya, perquè no fa una transmissió de les oficines, no traspassa les oficines, sinó que fa una delegació de competències, que vol dir que és temporal i no definitiva, cosa que evidentment nosaltres voldríem que fos definitiva. Però, en tot cas, per no contravenir l'acord del Parlament de Catalunya, doncs, alguns ajuntaments..., a més a més ha set voluntària, perquè alguns ajuntaments l'han signat, a més a més ajuntaments de tots els colors polítics. He vist en la llista –que jo sí que he llegit, senyora consellera–, de l'annex, que, per exemple, hi ha l'Ajuntament de Vic –em sembla, de Convergència i Unió, o d'Unió i Convergència, en aquest cas–, on també d'una manera clara accepten aquesta situació, cosa que s'hauran de posar d'acord, els membres de Convergència i Unió amb l'Ajuntament de Vic, també governat per Convergència i Unió, a veure si estan d'acord amb aquesta compareixença i amb aquesta situació o amb aquesta denúncia que estan fent en aquests moments, però altres també, governats per Esquerra Republicana, pel Grup Socialista i per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

En definitiva, em sembla que aquí tampoc sol contravenir, per la qual cosa continuarem pensant que era inútil, aquesta compareixença, com no fos que tinguéssim una actitud clarament electoralista de voler erosionar el Govern d'esquerres que en aquest moment està governant la Generalitat, i sobretot perquè estem en un període, diguéssim, electoral o preelectoral.

Bé, en definitiva nosaltres..., tant de bo s'estenguin a altres ajuntaments, tots aquests convenis, a més a més que no només sigui en delegació, sinó, traspassos definitius. I aquest serà el nostre objectiu, aquest serà un dels punts i els elements clau també a la nostra proposta programàtica i, de ben segur, a la nostra proposta de govern en la propera legislatura.

Em sembla que... Continuem amb l'altra, no?

El president

Tot alhora, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, una vegada aclarit el primer tema de discussió i de compareixença, passaríem al segon tema, si em permeten, molt més delicat. Molt més delicat perquè estem parlant de persones concretes, estem parlant de famílies i, sobretot, estem parlant d'infants. Joestic convençut que aquesta compareixença encara més que l'altra ens la podríem haver estalviat perquè em sembla que es podien haver solucionat totes aquestes qüestions d'una manera molt més interna, d'una manera molt més..., amb diàleg amb les famílies i amb tots els elements que han participat en aquest procés d'adopció que s'ha fet al Congo. Em sembla que airejar públicament tota aquesta situació, que afecta persones concretes i infants, no ajuda massa a la solució del problema, problema que ha existit i problema que ha afectat persones del nostre país.

Amb tot el que s'ha explicat i tot el que hem pogut esbrinar, el que sí que des del nostre punt de vista veiem és que hi ha hagut una descoordinació entre el Departament de Benestar i Família i l'entitat col·laboradora, en aquest cas Adic, i també, evidentment, amb l'ambaixada, amb l'ambaixada espanyola en aquest cas a Kinshasa, que ha perjudicat..., en definitiva, els únics perjudicats són els infants i les famílies adoptants, en aquest cas em dona la sensació que no tant només –que sí i amb molta més especial incidència– les set que hi havia allà, però la resta de famílies que tenien la possibilitat, la il·lusió, de ben segur, d'adoptar un nen o una nena també del Congo i que ara, evidentment, aquest procés com a mínim s'ha aturat i que s'ha de tornar a reconduir per veure com se satisfà aquest dret que tenen aquestes famílies.

Aquesta descoordinació tindrà responsables. Per nosaltres em sembla que és claríssim que hi ha una responsabilitat per part de la directora de l'Institut Català d'Adopció i d'Acolliment, que no fa cas d'uns requeriments de l'ambaixada espanyola a la República Democràtica, a Kinshasa, uns requeriments que diuen: «Compte que en aquests processos la documentació no és prou clara». Podria haver-hi, textualment diu: «Una situació de tràfic de nens i nenes», i que això és molt perillós. I jo si jo fos un responsable polític, si això arriba a les meves mans, jo el que he de fer és, evidentment, evitar que aquestes persones, aquestes famílies es trobin en una situació difícil, terrible, i que aquella il·lusió s'estronqui per qüestions burocràtiques. Jo crec que la senyora Bertran va actuar d'una manera irresponsable, i a mi em sembla que el cessament que va fer la responsable, la consellera, a mi em sembla que és un element prou clar. Hi ha una responsabilitat. Qui és el responsable directe em sembla que ha d'assumir aquestes responsabilitats.

El que veiem també irresponsable és l'entitat col·laboradora. Si també havia rebut aquesta comunicació per part de l'ambaixada espanyola, tampoc havia d'haver enviat potser aquestes persones, aquestes famílies al Congo i que es trobessin en la situació que es varen

trobar en aquells moments. Torno a insistir que potser fins i tot s'hauria de revisar com es donen les acreditacions provisionals, perquè fins i tot potser no podria tenir l'acreditació provisional per tal de poder fer això. Ho dic perquè s'ha d'estar molt en compte a qui s'acredita per fer aquesta feina tan delicada, tan sensible i que afecta tantes persones, i no només afecta adults sinó que afecta nens i nenes.

Jo crec que tant uns com els altres potser estaven forçant una situació que va complicar la vida a les famílies adoptants. És cert també que hi ha una actitud obstructionista per part del representant de l'ambaixada espanyola, no? Jo crec que fins i tot amb alguns problemes, amb alguna actitud..., una actitud estúpida, fins i tot, perquè també estàvem parlant de qüestions, de problemes de persones, i la seva incapacitat en aquest cas com a funcionari del servei dels ciutadans, que representava que eren els ciutadans de Catalunya, doncs, no va funcionar. Espero que el Govern espanyol també prengui..., desenvolupi les responsabilitats, també, cessi aquesta persona de la mateixa manera que el Departament ha cessat la directora de l'ICAA.

Jo tampoc crec que hi hagi cap problema competencial, és possible que a algú li agradi veure problemes competencials i recursos de les essències del país pertot arreu, però en tot cas aquest és un problema que afectava unes persones concretes, un problema de burocràcia i un problema de descoordinació, que, evidentment, ha de tenir els seus responsables.

Nosaltres creiem que la reacció de la conselleria en aquests processos és positiu, el cessament de la directora de l'ICAA, la suspensió del Conveni amb l'Adic. La suspensió nosaltres voldríem que no fos permanent sinó que fos provisional, d'adopcions al Congo. Hi ha unes quantes famílies encara pendents que s'ha de donar una solució definitiva a aquesta situació. I també em sembla que és important solucionar els problemes amb l'ambaixada al Congo. Em sembla que ara hi ha un acord de relació directa entre el Departament de Benestar i Família i Assumptes Exteriors, que és el que s'encarrega d'aquestes qüestions, sense passar pel Ministeri d'Afers Socials, cosa que alentia tot el procés, i em sembla que aquest és un element també importantíssim a tenir en compte. I a mi em sembla que hi ha d'haver una certa celeritat, una vegada detectat el problema per part de la direcció del Departament de Benestar i Família, a donar resposta a les famílies sol·licitants al més aviat possible; un ambaixador especial a Brazzaville per tal que poguessin tornar amb les millors condicions possibles, encara que fos amb un visat turístic expedit per l'ambaixada belga, però que en tot cas poguessin tornar a casa i, a partir de casa, fer tots els processos de regularització i de registre.

El que passa és que encara ens queda –tot el que vostè deia, consellera– tot un seguit de persones que havien pres la decisió d'adoptar un nen o una nena del Congo –n'hi ha uns quants–, i que em sembla que des del Departament s'ha de donar resposta al més aviat possible a aquesta situació. Això sí, resposta sempre amb garanties, sempre utilitzant els convenis, sempre respectant el Conveni de l'Haia, que és importantíssim; que ningú se'ls salti, ni les persones, les famílies que

tenen moltes ganes d'adoptar un fill, i, a vegades, fins i tot poden pensar que al més aviat possible és el millor. No; que compleixi tots els requisits, perquè evidentment el futur d'aquell nen o nena també dependrà del fet que tots aquests requisits siguin el màxim de transparents possible, per, llavors, no tenir conseqüències negatives *a posteriori*.

Estic convençut que les famílies també volen que es compleixi. Ara, també estic convençut que..., que exigeixin que l'Administració els ho garanteixi, que l'Administració actuï amb celeritat, que l'Administració doni solucions a una situació de descoordinació de que ells no tenen cap culpa, i que, evidentment, n'han de tenir una resposta com més ràpida millor.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor secretari general, senyores i senyors diputats, coincideixo amb el senyor Boada –sempre hi ha dies una mica desgraciats, i avui és un d'ells i coincideixo amb el senyor Boada– que potser ens hauríem pogut estalviar aquesta compareixença.

El primer tema, que en parlarem ara, és un tema administratiu. I sincerament, crec que si s'hagués de fer la compareixença, seria exactament al revés. Ja en parlarem.

I el segon tema, si bé és un tema una mica més complex, perquè afecta persones i perquè afecta el fet de quan l'Administració equivoca el seu paper: si era tan important, per què hem tardat un mes a fer-ho?

Un té la sensació que estem aquí, sincerament, perquè hi ha dos partits que estan enfadats. Un, em temo, perquè li van cessar una directora general. I l'altre, em temo, perquè això de delegar i de transferir als municipis no li agrada massa.

I bé, i com que estem en campanya, doncs, toca fer la compareixença. També és veritat, si em permet la broma, que aquests partits enfadats, com que estan en campanya, divideixen les forces, i uns estan aquí i els altres no hi són.

A veure, el primer tema. Miri, jo, si alguna cosa crec que hauria d'explicar és per què només ha fet una delegació i per què no ha fet una transferència. Vull dir, nosaltres som totalment partidaris d'apropar l'Administració als ciutadans; nosaltres som totalment partidaris d'apropar als municipis el màxim que puguin fer de gestió. Nosaltres defensem, i hem defensat sempre, la segona descentralització.

Ja sé que això, en una mentalitat diguem-ne nacionalista, en què prima el poder polític i no els interessos dels ciutadans, és una aberració; ja ho sé. Però és que nosaltres, bé o malament, en algunes coses de vegades potser equivocats, el que intentem és defensar els interessos

dels ciutadans; és a dir, ens preocupen els catalans, no ens preocupa tant Catalunya. Per tant, si alguna cosa, senyora consellera, hauria hagut d'explicar o hauria d'explicar és per què només una delegació?

Una segona cosa que també seria interessant que expliqués, per entendre'ns –per això dic que aquesta compareixença, que jo crec que no era necessària, s'ha fet malament–, és per què durant tres anys no es va posar en pràctica i no es va complir el que en el pacte del Tinell vostès van acordar. Perquè a la nota de la mateixa conselleria s'explica que en el pacte del Tinell el Partit Socialista, Esquerra i Iniciativa Verds preveuen el traspàs als ajuntaments de les oficines de benestar social, casals d'avis i els serveis tal. Bé, per què no s'ha fet? Per què després de tres anys no s'ha fet? Si aquí hauríem d'explicar-ho tot a la inversa!; aquí hauríem d'explicar-ho tot a la inversa!

Evidentment, per què no s'ha fet el que estava previst en el Pacte del Tinell també és veritat que no demana massa explicació: ha sigut per no desentonat; perquè si alguna cosa del pacte del Tinell s'hagués complert, aleshores hauria desentonat. Però això ja és una altra història.

Per tant, el que jo no acabo d'entendre, de debò, és què estem fent aquí, per debatre i per criticar una cosa que, si algun punt de crítica té, és que s'hagi tardat massa temps a fer-ho; si algun punt de crítica té, és que només sigui una delegació, i si algun punt de crítica té, és que només es faci amb disset, si no em falla la memòria, dels setanta-cinc municipis que tenen aquests serveis. I això, potser sí que s'hauria d'explicar. Jo no he mirat les llistes; em crec les llistes del senyor Boada. Però en qualsevol cas, per què no en els altres també? Per què no anem al fons amb la descentralització? Amb tot el que sigui descentralització, senyora consellera, sempre ens trobarà. Bé, espero que no ens pugui trobar perquè ja no estiguin en el Govern quan ens tornem a veure. Però en la hipòtesi impossible que això succeís, sempre ens trobarà en el que sigui descentralització.

Si em permeten, anem pel segon tema, que, perquè afecta persones, és una mica més seriós. En primer lloc, li agraeixo molt –aquí, sí– el fet que hagi vingut a donar explicacions d'un tema que, si bé afecta el Govern, i el Govern és solidari en tots els moments i, per tant, el Govern tripartit existia, per entendre'ns, però, és un tema que no afecta en absolut la seva gestió, que afecta gestions anteriors. Jo desconec com funciona el món de les adopcions, però la meua petita cultura em fa entendre que és una cosa que no es fa d'un dia per l'altre, per entendre'ns, que porta un tràmit i un procés, que és un tema llarg i que no es va iniciar, cap d'aquests processos, per dir-ho d'alguna manera, el mes de juny, sinó que venien de molt abans.

Jo he entès que la gestió de tot aquest procés ha estat un autèntic desastre. I he estat, la veritat, en la seva intervenció..., i no ho dic perquè vostè ho hagi explicat malament, sinó que crec que ho ha explicat bastant bé, però he estat incapaç d'entendre com es pot fer un desastre tan gros d'una cosa tan simple, màxim que no ens trobem... –ho deien alguns–, no és un problema de competències –ho deia vostè, també, senyora conselle-

ra. No, és que no ho és; és un problema d'incompetència. És un problema d'incompetència!

Perquè jo suposo que això de les adopcions és un tema reglat, és un tema que hi ha uns plantejaments molt seriosos al darrere. I quan un tema està reglat, quan en un tema hi han plantejaments molt seriosos al darrere, no entenc com es poden fer tants desastres acumulats, jugant amb sentiments de les persones. Potser és perquè confonem, un cop més, les persones amb fer país.

I a mi em dóna la sensació que algú no s'ha volgut assabentar, en tot aquest procés –i no ho dic per vostè, que sembla que és qui se'n va assabentar–, que, agradi o no, qui representa Espanya a l'exterior són les ambaixades d'Espanya. Agradi o no. I això és un fet científic. A alguns ja ens va bé; altres, potser ho volen canviar. En qualsevol cas, de moment és així. I en qualsevol cas, cap nen del Congo, ni cap pare que vulgui adoptar-lo en té cap culpa, que sigui així; cap culpa. I un, que intenta entendre per què han passat les coses, no hi troba altra explicació que això: o que la senyora directora general era una perfecta inútil, o que es dedicava a fer política jugant amb els sentiments de la gent, dels ciutadans de Catalunya. I com que això acostuma a passar bastant sovint, doncs, crec que pot ser una explicació bastant plausible. Ho trobo, ho trobem..., ho trobo personalment, ho trobem el nostre Grup Parlamentari, molt lamentable.

Agraïm totes les gestions que es van fer. Jo crec que, a partir del mes d'agost, es va fer el que es va poder i amb la màxima celeritat.

Li demanaríem dues coses, senyora consellera, per acabar aquest tema en què hi han sentiments, en què hi han persones, hi han infants, hi han il·lusions..., i hi ha voluntat de solucionar problemes, que és molt lamentable que funcionaris, per altres interessos, que no es volen assabentar de quina és la realitat, el que facin sigui complicar-ho, en comptes d'ajudar.

Un prec. Tenim coneixement que hi han problemes pendents d'adopcions amb el Congo, i hi ha sentiments, i, per tant, senyora consellera, fem tots –i quan dic «tots», dic «tots»– els màxims esforços possibles per solucionar-ho.

I un segon prec: voldria que m'expliquéis quines accions legals es poden emprendre contra aquests genis de l'Adic.

Gràcies, senyora consellera.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Riudor.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, abans que res, sentint la seva intervenció, de to colloquial i en algun passatge fins i tot diria ofensiu, que més aviat ha semblat una autèntica rèplica, més aviat, que una explicació, li haig de dir que no comparteixo el fet que digui que és estrany que vostè hagi de comparèixer aquí, avui,

a aquesta Diputació Permanent. Perquè, de fet, la Diputació Permanent, segons el Reglament del Parlament, pot acordar la compareixença del Govern per informar sobre actuacions amb relació a fets d'especial importància succeïts després de la dissolució del Parlament.

Al marge que crec que vostè hauria d'estar encantada de venir aquí, perquè, és clar, si del que es tracta és de parlar d'una nova manera d'entendre la política i d'un gran model de confiança que avui ens ha plantejat, i de parlar, com vostè ha fet, dels drets dels infants que són susceptibles de protecció, doncs, evidentment, vostè hauria de voler compartir amb nosaltres les seves reflexions i projectes.

I, per cert, probablement no haurien de ser fets d'importància especial si vostè s'hagués limitat a complir el que li va manar el Parlament. Perquè la Moció 60/VII, la del 6 de juny, el que diu literalment és que vostè s'havia de limitar a gestionar la provisionalitat i atendre únicament els afers ordinaris del seu Departament. Doncs, bé, em fa l'efecte que això no té res a veure amb aquesta nova manera d'entendre la política que vostè s'ha inventat durant el mes d'agost, no?

Bé, d'entrada, i per situar les coses, i amb la mateixa claredat amb què vostè s'ha expressat, voldria situar les coses en el seu context, perquè probablement estem assistint a un debat una mica esbiaixat.

A veure, en primer lloc, si vostè ve aquí és perquè dos grups li diuen –i crec que avui ho demostrarem– que vostè ha vulnerat i ha incomplert un mandat del Parlament amb relació al traspass encobert o, si vostè vol, la cogestió dels equipaments cívics a favor de determinats ajuntaments. Que no és només un gest de desafectió o de deslleialtat amb relació a la cambra. El problema és que, a l'hora de tancar la carpeta de la legislatura, el Govern a què vostè pertany, i vostè també, particularment, no és que hagin adoptat acords estratègics que no són de gestió ordinària d'esquenes al Parlament, formant part d'un govern provisional i precari en portes d'unes eleccions, no, no; és que el que vostès han fet, i amb la màxima celeritat, és servir interessos partidistes d'alguns alcaldes metropolitans del mateix color a què vostè pertany –que, per cert, avui teneu en aquest cas la deferència d'acompanyar-la–, i a més ho han fet, ho repeteixo, amb una celeritat inusitada, per si de cas –per si de cas–, abans que no es giri la truita, no?

I en segon lloc, miri, el conflicte de les adopcions al Congo –té raó– no s'explica, com diu la petició de compareixença, per un problema d'interlocució entre vostès i el Ministeri d'Afers Exteriors, no, no..., i a més a més coincideixo que no és només un problema de mala gestió, no, no; aquí, el problema és que el Govern no ha existit; és a dir, el Govern ha esdevingut un autèntic holograma, un espectre virtual, quan entra, com ha entrat en aquest cas, en conflicte amb els interessos en aquest cas del Govern espanyol i del Ministeri d'Afers Exteriors. I, per tant, el Govern de la Generalitat ha esdevingut durant aquestes setmanes una autèntica marca blanca del Govern del PSOE. I, per tant, el que vostè ha fet és exhibir un nivell de subalternitat i un nivell de dependència del Govern espanyol que és lamentable –que és lamentable! I a més a més, per tenir una coarta-

da –per cert, molt feble–, el que vostè fa és carregar els neulers a una exdirectora general –per cert, d'Esquerra Republicana– i, en aquest cas, a una entitat, una ECAI. I, per tant, això és molt lamentable.

Anem a pams. Miri, amb relació a la cogestió dels equipaments cívics, per fer servir la mateixa terminologia que utilitza l'Acord de govern de 5 de setembre, d'entrada es poden fer moltes lectures d'aquest mandat del Parlament d'aquesta famosa Moció.

El Parlament no només li diu que no traspassi aquests equipaments, cosa que vostès emmascaren dient que es tracta d'una fórmula de gestió, sinó que, ho repeteixo, el Parlament el que li diu literalment és que es limiti a gestionar de manera eficient la situació de provisionalitat, i, per tant, que atengui únicament els afers ordinaris. Més clar, l'aigua –més clar, l'aigua! I li diré per què. Perquè gestionar la provisionalitat i els afers ordinaris no és aprofitar el mes d'agost, per cert, quan tothom, qui més qui menys fa vacances merescudes, aprofitar el mes d'agost per demanar primer, per carta, després telefònicament que s'adhereixen espontàniament alguns ajuntaments abans del 23 d'agost, data límit que vostès fixen per preparar un informe per adreçar-lo a la Comissió de Govern Local de Catalunya, per cert, en què la representació del Govern en aquest cas, diguem, perfectament legítima i perfectament legal, però, en definitiva, no és la que hauria de correspondre en una situació normal i tal. Però, vaja, en tot cas, per preparar una comissió de govern local que s'havia de reunir el 25 d'agost per preparar un acord de Govern el 5 de setembre. Tot això, el mes d'agost.

I vostè em dirà: «El Govern ha de governar, el Govern no descansa mai.» Molt bé, i és molt discutible, com he dit, que això fos un afer ordinari, però el que és indiscutible i el que vostès no van tenir temps de fer durant tot el mes d'agost, per exemple, és comunicar les seves intencions al personal d'aquests equipaments; o, per exemple, engregar interlocució amb els representants sindicals, ni amb les entitats mateixes, ni van parlar amb totes les juntes de govern dels equipaments afectats; ni, per cert, van propiciar un acord amb les dues entitats municipalistes; ni, per cert, els ajuntaments no van tenir temps, el mes d'agost, d'adoptar acords en els seus plens respectius –per cert, un tràmit que ara estan solucionant a corre-cuita durant el mes de setembre i el mes d'octubre. Per tant, vostès van forçar la màquina i, per tant, vostès, evidentment, van forçar les formes i evidentment el que han fet és fabricar-se una coartada molt febre.

Vostè sap que no estem en desacord, digui el que digui, des d'Esquerra Republicana, que el món local intervingui en la gestió d'aquest tipus d'equipaments cívics. De la mateixa manera que li haig de dir, malgrat que vostè digui el contrari, que Esquerra Republicana va ser decisiva des del Departament, quan en va tenir la titularitat, de desactivar el caràcter polític que havien tingut les oficines de Benestar gràcies als governs anteriors de Convergència i Unió. De fet, el que va fer el Govern i el Departament que vostè ara dirigeix –en mans, aleshores, de la consellera Simó– va ser iniciar un projecte basat en la creació d'una xarxa única que reunís sota el mateix paraigua aquests equipaments de titularitat o de

gestió pública, però també els de gestió privada. Va ser un projecte que vostè coneix com la XUEC i que, per tant, això ho va engregar, en aquest cas, un departament d'Esquerra Republicana.

I, per cert, i ara m'hi referiré, el famós Acord del Tinell, quan parla de la gestió descentralitzada o de la gestió desconcentrada de les OBF, de les Oficines de Benestar, o dels Serveis Comunitaris o d'Acció Cívica ho fa en el marc d'una llei no nada de serveis socials, i, després, en tot cas en parlaré.

Deixi'm que faci una referència en aquesta xarxa única en què vostè sembla que ja no creu –no hi creu de fa pocs dies, perquè el cert és que en un comunicat que el Departament va fer quan va presentar el seu equip, el 15 de juny, explicaven que entre les seves prioritats figurava, en aquest cas, treballar la definició d'aquesta xarxa única. Però, digui'm una cosa, digui'm per què no volen ara crear aquesta xarxa d'equipaments cívics i de proximitat com la que havia estat impulsada inicialment per la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques? Digui'm per què es pot fer, com diu el Tinell, una xarxa d'equipaments escènics i no d'equipaments cívics? És a dir, li faig la pregunta, si vostè vol, al revés: per què el Departament de Cultura no s'ha afanyat durant tot el mes d'agost a traspasar als municipis els museus, els teatres, les hemeroteques o les pinacoteques d'alguns ajuntaments? (*Remor de veus.*)

Tornem al tema del Tinell i a la Llei de serveis socials. Diu el Tinell que la Llei de serveis socials havia de preveure, efectivament, el traspàs d'equipaments classificats com a serveis socials, no els equipaments cívics, i el Projecte de llei aprovat pel Govern, però que no va aprovar el Parlament, parla específicament de residències, parla de centres de dia, però no diu res, per cert, dels casals cívics, ni dels casals de gent gran, ni de les cases de mar, ni de les ludoteques, ni dels hotels d'entitats, senzillament perquè no són equipaments cívics, i no ho són perquè la mateixa normativa, el Decret 222 del 96, d'equipaments cívics, o el Decret 180 de l'any 97 pel qual es van aprovar els estatuts de la gent gran, defineixen aquests equipaments d'una altra naturalesa.

Per tant, consegüentment, aquest traspàs encobert o aquesta cogestió que vostès s'han inventat topa frontalment, col·lisiona amb el pacte del Tinell, i col·lisiona, fins i tot, amb els pressupòsits de la mateixa Llei de serveis socials que el Govern va enviar a aquest Parlament, ai las! Vostè haurà de donar alguna explicació sobre aquest extrem.

I acabo aquesta qüestió plantejant-li alguns interrogants, perquè, és clar, producte de la precipitació, de la gran celeritat que vostès han imprès a aquest tema durant el mes d'agost, han adoptat un acord de Govern, un instrument que no arriba ni al caràcter de decret, ni una ordre tan sols del seu Departament, no, no, li demano, per exemple, quines són les directrius pel que fa a la participació del usuari en aquests equipaments? O del règim intern d'aquests equipaments? Perquè, és clar, hi ha una normativa, una normativa que, a més a més, s'haurà de compassar, s'haurà de lligar amb el que vostès han fet. Hi ha un decret de l'any 96, el 222, per cert,

que no parla dels alcaldes, no els menciona; se suposa que ara tindran un paper rellevant.

Quin paper, per exemple, tindran els consells assessors i els consells de zona? En definitiva, quina autonomia tindran aquests equipaments? I, per cert, què passa amb els casals d'àmbit comarcal, sobretot els d'àmbit rural, per exemple, els que hi ha al Pont de Suert o a les Borges, perquè, és clar, vostès han estat pensant i només pensen, per exemple, en el cas de l'Hospitalet o de Santa Coloma, o en el cas de Sabadell, molt respectables, però, evidentment, no estan pensant en una part important del territori.

Entrant en el tema de les adopcions, miri, ja li he dit d'entrada, abans que res, que nosaltres creiem que aquest no és només un episodi de mala gestió; és un episodi que posa de relleu no un problema competencial, com deia algun lacai parlamentari abans, no, no, és un problema que posa de relleu les interferències del Govern espanyol en les nostres competències i, per tant, el que mostra és un grau de docilitat extrema del Govern de Catalunya amb relació al Govern espanyol.

De tot el relat dels fets que vostè ha fet, que, per cert, ja l'hem seguit a bastament a través dels comunitats de premsa del seu Departament al web, hi ha algunes coses que no encaixen. La primera, tot aquest episodi comença perquè hi ha set famílies que adopten a la República Democràtica del Congo i passen dues setmanes retingudes, des del 4 d'agost, perquè l'ambaixada diu que no dona visats de sortida, tot i que, per cert, tenen sentència ferma dels tribunals del Congo des del 14 de juliol. No és fins a l'1 d'agost que l'ICAA i la seva directora s'assabenta oficialment –oficialment– que les adopcions no són inscrites en el Registre consolar, i s'assabenta molt més tard perquè, evidentment, la comunicació de l'ambaixada arriba al Ministeri abans que no pas a l'òrgan competent, en aquest cas, que és el mateix ICAA i el Govern de la Generalitat, perquè la Generalitat és Estat, o no? I, per tant, la nota de l'ambaixada s'envia, al juny, al Ministeri, i des del mes de juny fins al mes d'agost, el Ministeri, com es veu, no actua amb massa celeritat ni amb massa diligència.

Però és que la cosa no acaba aquí, el consolat es nega a expedir els visats i, a més a més, ho fa verbalment, quan vostè sap que la legalitat obliga que es dicti una resolució motivada i per escrit. Per tant, vostè que ha defensat en tot moment el paper de l'ambaixada, finalment, i ha carregat els neulers a la directora general i a l'ECAI, per què no ens explica exactament per què l'ambaixada no compleix la Llei?

Quan la directora de la ICAA –que, per cert, no cessa, dimiteix, i això es pot acreditar documentalment– parla amb l'ambaixador del Congo, o parla amb el director general d'Afers Consulars del Ministeri i, a més a més, ho fa en l'àmbit de les seves atribucions, els adverteix que expedeixen els visats i, a més a més, les famílies han d'esperar les verificacions de l'ambaixada fins al 16 d'agost, i finalment –finalment– els diuen que no hi haurà visats –per cert, en un moment en què l'ambaixador és de vacances, i que en el cas de les famílies de Congo - Kinshasa, que no tenien res a veure amb la nota de l'ambaixador, que es referia, en aquest cas, al

cas de Congo - Brazzaville–, els assenyalen una sèrie de dificultats, unes dificultats que són, algunes errades de transcripció mecanogràfica –ja se sap que amb alguns cognoms d'algun país, diguem-ne, llunyà és possible que es puguin produir aquest tipus de circumstàncies, cosa habitual, per tant–, s'exigeixen documents innecessaris, alguns inexistents, i, a més a més, hi ha quatre famílies –quatre–, que no se'ls accepta la dispensa del Govern del Congo per no portar cinc anys casats, quan la mateixa normativa d'aquest país d'origen diu claríssimament, que es pot donar una dispensa si es demostra que s'ha estat residint de forma conjunta durant cinc anys! O sigui que, a més a més, l'ambaixada demostra una ignorància supina de la mateixa normativa del país on és la delegació diplomàtica.

O sigui, acceptant que hi pogués haver algun problema amb l'ECAI –que nosaltres creiem que no hi és, que ningú no ha demostrat–, no em dirà que el tracte que va dispensar l'ambaixada i el mateix Ministeri subsidiàriament a les famílies i a l'ICAA i al Govern de Catalunya va ser correcte! De fet, les queixes de les famílies, algunes de les quals avui ens acompanyen, no es dirigeixen al Departament que vostè dirigeix, es dirigeixen directament a l'ambaixada i al Ministeri, per tant, el que hauria d'haver fet l'ambaixada –i també el Ministeri– és constituir les adopcions, inscriure-les, per tant, en el Registre civil consular, i donar els passaports o bé un visat temporal com fa habitualment, a banda de complir la llei i fer bé la feina. I fer bé la feina vol dir, si convenia, engegar una investigació interna de què havia passat a l'ambaixada i què havia passat amb el seu personal, perquè, per cert, l'ambaixador que vostè ha alludit ja no és el mateix que hi havia abans. És una mica sospitós, no? Alguna cosa deu haver passat, alguna anomalia es deu haver detectat dintre d'aquella ambaixada perquè s'hagi produït aquesta circumstància, no?

Bé. S'intenta fer veure, senyora consellera, que tot és responsabilitat d'Adic, de l'ECAI que col·labora amb l'Administració al Congo.

El maig del 2005, l'Adic inicia contactes amb l'ICAA –com vostè també ha reconegut– i el 21 de febrer del 2006, deu mesos més tard, acaba obtenint l'acreditació provisional; acreditació provisional perfectament legal, perquè, de fet, la mateixa normativa, el Decret 97/2001 així ho preveu. Per tant, fins aquí, cap irregularitat.

Tot el procés adoptiu seguit per les famílies ha estat correcte, no hi ha cap dubte legal, i sap qui ho diu, això? No ho dic jo, de fet, ho diuen vostès, perquè en un comunitat de premsa del 4 de setembre de 2006 –que torna a estar, per cert, penjat al web del seu Departament, però que durant uns quants dies va desaparèixer, diguem-ne que és un comunicat de premsa Guadiana–, sap que diu, literalment, el Departament, suposo que ho sap, no? Doncs, diu, sobre l'actuació de l'Associació d'Infants del Congo, Adic, diu literalment: «Comunicat del Departament de Benestar. Tot el procés adoptiu seguit amb les famílies és correcte, i les actuacions seguides per Adic han estat curoses, no existeix cap dubte legal al respecte i els documents adoptius són correctes d'acord amb la legislació del país on es fa l'adopció.» Però és que, no contents amb això, segueixo amb el que diu el comunicat del Departament de Benestar Social,

diu: «Sobre l'actuació de l'ambaixada» –la que vostè ha defensat amb tant de rigor i amb tanta contundència, diu: «El Departament considera que les set famílies adoptants no han rebut un tracte adequat per part de l'ambaixada, i s'ha obstaculitzat la tramitació dels seus expedients d'adopció. Les mateixes famílies van arribar a presentar tres escrits als responsables de l'ambaixada, en els quals s'expressaven les seves demandes i queixes. Tot i això, ni les famílies, ni l'Adic, ni la Generalitat han rebut cap document per part de l'ambaixada que notifiqui on són els problemes i com han de ser corregits. Mentre aquest col·lectiu de famílies patia aquesta situació, altres famílies que anaven per protocol públic a la República Democràtica del Congo van realitzar els seus tràmits sense cap dificultat.»

Per tant, què hem de creure? El que vostè ens ha explicat, avui, aquí? O el que deia en aquest comunicat del mes de setembre? Per cert, ja havien tingut tres setmanes llargues per saber quina era la problemàtica que presentava aquest tema! Home! Perdoni, és del 4 de setembre. Per tant, quan faltava a la veritat, aleshores o avui? Ens ho hauria d'explicar, això, ens ho hauria d'explicar.

Per tant, miri, vostès ho diuen i ho podem concloure: tots els expedients d'Adic tenen moltes més garanties i més documentació que qualsevol de les adopcions fetes per lliure –com es diu col·loquialment– o per protocol públic. Per cert, adopcions per lliure, que ara volen continuar fent, que en el seu dia estaven patrocinades, des de la mateixa ambaixada, per l'oficial de la cancelleria. Miri, evidentment, jo no tinc les evidències, però li asseguro que tot pinta que és l'autèntic responsable de la situació creada, perquè si vas per lliure, cap problema, tots els infants surten del mateix orfenat, el metge és el que designa o designava, en aquest cas, aquest personatge. Tot plegat una mica sospitós, no?

I per acabar. Miri, de tota manera, la gravetat de la qüestió ja no és tant que vostès hagin arribat a qüestionar el paper de l'Adic o d'una exdirectora general seguint les indicacions de l'ambaixada i del mateix Ministeri per salvar la cara de l'ambaixador, en definitiva, no?, sinó que el que vostès han fet finalment, per tant, el desenllaç final d'aquesta història és tancar les adopcions al Congo, i això vol dir que els infants que es troben ara en cases d'acollida o en cases de traspàs, que han sortit de l'infern, –que han sortit de l'infern– han de tornar als orfenats públics, on les condicions són precàries. I aquí, permeti'm, amb el degut respecte, apello a la seva condició de mare i fins i tot de mare adoptiva, a vostè no li dol, això? A vostè no li dol, això? (*Forta remor de veus.*)

Per tant, ara es tramitaran divuit dels trenta-un expedients pendents a la República del Congo... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, senyores diputades, senyors diputats... Senyor Ridao, pot continuar.

El Sr. Ridao i Martí

Ara es tramitaran, acabo, senyor president, si m'ho permet, ara es tramitaran divuit dels trenta-un expedients pendents a la República del Congo. D'aquests divuit, s'han resolt dos expedients que ja tenien l'assignació feta, i la resta, setze, es volen derivar a la República Democràtica del Congo, i s'hauran de fer, per tant, per protocol públic. I, això, en definitiva, és el que ha indignat les famílies, les mateixes famílies que van anar al vestíbul del Departament fa uns quants dies; és, en definitiva, el motiu de preocupació i d'inquietud el que els porta ara i aquí. I per això estem essencialment aquí, per aquest tema, pel desenllaç que vostès han acabat triant.

En resum, vostès han actuat supeditats a les directrius del Ministeri; han tingut una actitud en tot moment complaent; no han aclarit res de l'actitud de l'ambaixada i carreguen els neulers a un ens responsable i a una entitat col·laboradora, i, hi insisteixo, el pitjor desenllaç que vostès han pogut preveure: no pensen pas a defensar l'interès últim dels infants desemparats en el seu dret a tenir una família, sinó a salvar, en definitiva, la cara del Govern espanyol.

(*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*)

El president

Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Per al·lusions, senyor president...

El president

Per al·lusions, a vostè?

El Sr. Vendrell i Bayona

Sí, m'ha semblat sentir que el senyor... (*veus de fons*), sí, sí, m'ha semblat...

El president

Bé...

El Sr. Vendrell i Bayona

M'ha semblat sentir..., m'ho ha semblat, eh?

El president

Senyor Vendrell, senyor Vendrell..., vostè demana la paraula per al·lusions, jo la hi dono. Té trenta segons, exactament.

El Sr. Vendrell i Bayona

A mi em sobren. M'ha semblat sentir, potser estic equivocat, que el senyor Ridao em deia «lakai parlamentari». (*Veus de fons.*) M'ha semblat..., el lakai parlamentari que m'ha precedit...

El president

Senyor Vendrell..., jo li he donat la paraula...

El Sr. Vendrell i Bayona

En qualsevol cas, li demanaria que ho retirés, si no, li demanaria que clarifiqués de qui sóc laicai; i, en qualsevol cas, li voldria aclarir que jo no estic a favor del tràfic de criatures.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

No, no..., és que, el senyor Vendrell s'ha sentit alludit, i em fa l'efecte que no anava pas per ell. I..., no ho sé, en tot cas... (*Remor de veus.*) Perquè, evidentment, el senyor Vendrell sap que li tinc molt de respecte, i, per tant, en cap cas aquesta al·lusió podia anar dirigida a ell.

El president

El senyor Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, benvinguda, a vostè i a tot el seu equip. Voldria agrair-li, senyora consellera, les seves explicacions perquè, al nostre entendre, han estat molt completes; al nostre entendre, també, adients, aclaridores, convincents, tant pel que fa als aspectes sobre la delegació de competències de gestió dels serveis prestats als equipaments cívics, i de la manera que vostès han gestionat això amb els ajuntaments, com pel que fa al tema de l'adopció.

Acabem de sentir una exposició, al nostre entendre, abrandada, amb un xic de retòrica, que ens fa la impressió que en lloc de defensar una qüestió general d'interès general –i valgui la redundància– ha estat més destinada a defensar una actitud particular, una actitud partidista d'algunes de les persones que han estat afectades en aquest afer.

I, en aquest sentit, i després d'haver escoltat les últimes paraules, la meva pregunta seria, i la llançaria aquí a l'hemicicle, si és que el que algú ens demana és que transgredim la legalitat, si és que algú ens demana que no fem cas al Conveni de l'Haia, si és que algú ens demana que lluitem contra la mercaderia d'infants, si és que algú ens demana que no fem les coses ben fetes... Perquè la principal responsabilitat de l'Administració i de les institucions és que les coses es facin conforme a la legalitat i que es facin ben fetes, defensant els interessos dels particulars i de les persones i els neguits de les famílies, òbviament! Faltaria més!, però les coses s'han de fer ben fetes. I el que no ens pot demanar ningú és que fem la vista grossa quan hi han determinats problemes, llocs, espais i llocs de la política o països on les coses no es fan com s'han de fer.

I, en aquest sentit, senyora consellera, jo li diria, a vostè, que seria injust que li demanéssim, a vostè, explicacions de moltes coses de les que ens ha donat. Perquè, precisament, vostè ha estat la persona que està intentant trobar solucions i està intentant posar ordre a un lloc on no hi havia ordre. Ara, això sí, dit això, i després d'haver-la escoltada, a vostè, el que li podem demanar, i li ho de-

manem de tot cor, és que ajudi els pares, que defensi els pares, que els ajudi que això tan noble que volen fer, que és adoptar, ho puguin fer bé, i també que s'apliqui la legalitat d'una forma estricta i conclouent.

I em sembla que de la seva intervenció en desprenem que vostè vol fer això, i per aquest sentit la felicitem. I confiem en vostè. I confiem que el que ens ha portat aquí en aquesta compareixença, que teòricament és la relació entre les administracions, també s'arreglarà, amb la crítica que sigui necessària. Si ha d'haver-hi algun responsable..., que sigui assenyalat i que sigui castigat en el millor sentit de la paraula. I nosaltres confiem que vostè tirarà endavant això: que ajudarà els pares, que defensarà la legalitat i que trobarà les responsabilitats si arriba a haver-ne.

Permetin, també, senyores i senyors diputats, que em remunti a l'última Diputació Permanent, en la qual, doncs, jo recordo haver pronosticat que ens passarien coses com aquesta que ens passa avui. Jo recordo haver pronosticat, des del faristol que estava allà, que entràriem en una etapa d'aquelles on tot s'hi valdria perquè la Diputació Permanent es reunís i pogués ser un altaveu publicitari en campanya electoral o en pre-campanya electoral. I això és el que avui ha succeït aquí, per als dos temes. El que passa és que un és més perillós que l'altre, perquè el de l'Administració i les gestions de les coses públiques..., miri, ho aguanten tot. Però això de tractar amb els sentiments de les persones, «mercadejar», perquè aquí s'està «mercadejant» amb els sentiments i les voluntats de moltes persones, em sembla absolutament denigrant.

I voldria manifestar la nostra disconformitat amb l'ús electoralista que es fa d'aquesta Diputació Permanent, perquè vostès saben que el que diu l'article 66, en la seva lletra c del Reglament del Parlament, diu: «Fets d'importància especial.» I la delegació de competències, perdonin que els ho digui, no és un fet d'importància especial. I les dificultats d'interlocució amb les administracions, que és com s'ha plantejat el tema aquí, va més enllà d'aquesta qüestió de fets d'importància especial. Hi ha un aspecte important, sí senyor, els sentiments dels pares. I això és importantíssim! Però, aquesta utilització, aquesta instrumentalització ens sembla realment perniciosa. És una utilització molt poc elegant dels neguits de les persones; és una instrumentalització i és una utilització electoralista i partidista d'una eina que té el Parlament de Catalunya, que és la seva Diputació Permanent. I el més lamentable de tot plegat és que aquesta sigui la primera manifestació de l'acord de l'Hotel Duquesa de Cardona entre el senyor Artur Mas i el senyor Carod que avui s'ha manifestat d'una forma molt clara en aquest Parlament.

Realment, lamentem aquest gir cap a posicions d'instrumentalització política i de rendir-se a la dreta d'aquest país que ha fet Esquerra Republicana de Catalunya. (*Veus de fons.*)

Veig que els inquieta i això vol dir que encertem. (*Persisteix la remor de veus.*) Si m'ho permet..., si m'ho permet..., si em permeten continuar, senyores i senyors diputats, els explicaré, com deia, això de la Diputació Permanent...

El president

Pot continuar...

El Sr. Ferran i Serafini

...quins van ser els temes que, des de l'any 95 fins tot just ara, s'han tractat en la Diputació Permanent, per reblar el clau sobre els fets d'especial importància.

Miri, incendis, inundacions... –per cert, alguns d'aquests que la gent estava a discoteques, eh?, incendis, inundacions–, contaminacions de mercuri del riu Ebre, delegacions de funcions, vés a saber de qui..., del president de la Generalitat, a una altra persona que ja començava la seva fulgurant carrera política, finançament al Prat i la trobada del senyor Carod-Rovira amb la banda terrorista ETA, a Perpinyà. Aquests han estat els temes d'importància especial. Però tenen una característica més afegida, encara, si m'ho permeten, que és que es va fer en una etapa que en podríem dir de vacances parlamentàries, però d'aquesta és la primera vegada que ens fan reunir la Diputació Permanent en una etapa en la qual està dissolt el Parlament i estem en una precampanya política d'una forma que ens sembla tan descarat que hagin fet això, que ho volem lamentar moltíssim!

I, en aquest sentit, senyora consellera, jo sé que vostè ho ha fet de passada, però també m'agradaria que valorés si li sembla correcte fer servir les institucions del Parlament en el sentit que s'han fet servir aquí.

Jo voldria esbrinar, també, el perquè d'aquesta obsessió..., el perquè d'aquesta obsessió de Convergència i Unió per això que en diuen de les persones: per als casos cívics, per als casos de la gent gran, per als hotels d'entitats, etcètera. Diu: «Oh!, estem molt preocupats per les persones i per això ens lamentem que ara es facin aquests traspassos i que es facin aquests traspassos, aquestes sessions, aquestes cogestions..., ens preocupa molt.»

Doncs, escolti, a mi em sembla que la seva pràctica política dels últims mesos no diu res que es preocupin per les persones. Vostès s'acaben de carregar la possibilitat que en el Parlament es millorin les condicions de contractació dels treballadors de la construcció. S'ho acaben de carregar. Això és preocupar-se per les persones? Vostès s'acaben de carregar..., volen votar contra la Llei de dependència que ha d'afavorir 335.000 catalans i catalanes i que donarà en aquest país 40.000 llocs de treball? Això és preocupar-se per les persones?

Vostès, junt amb els seus nous socis, van laminar la Llei de serveis socials d'aquest país; van tenir pressa, no van permetre que es fes endavant la Llei de serveis socials. Van tenir tanta pressa que la vam haver d'escapçar! Vostès van tenir pressa que es tanqués el Parlament. Per a fer què? Per fer diputacions permanents? Per a fer què? Per fer electoralisme... (*veus de fons*), i posar contra les cordes... (*persisteix la remor de veus*.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego ara sí... Senyores diputades, senyors diputats, de tot arreu, els prego ara sí que respectin el qui parla. No toleraré cap més interrupció, ja n'hi ha hagut prou avui! Si us

plau, s'ha dit..., tothom ha dit el que volia dir i el que podia dir. Per tant, deixem que el qui parla parli amb silenci, de totes les bandes, hi insisteixo.

Senyor Ferran, li queden onze minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Li ho agraeixo. Aquest tracte a les persones..., i ara ens vénen amb el xec, que és allò tan antic de donar un peixet un dia perquè mengin, però no ensenyar a pescar. Perquè, de veritat, no els preocupen els drets socials; de veritat, no els preocupa enfortir l'estat del benestar. Volen entrar –i hi han entrat– en una deriva neoliberal realment perniciosa i dolenta per als ciutadans de Catalunya.

I, miri, ha arribat el Govern..., nosaltres vam arribar al Govern, i ahir hi havia un membre destacat del meu partit que deia..., el senyor Montilla, que deia: «Escolti! Ens vam trobar amb els calaixos buits.» I és veritat! Ens vam trobar amb els calaixos buits i amb mig Govern hipotecat, i amb una quantitat d'hipoteques que paguem i que seguirem pagant, que seguirà pagant aquest país. Però sí que ens vam trobar una cosa plena: ens vam trobar l'Administració plena de comissaris polítics, d'agents polítics, i, sobretot, dins del Departament de Benestar Social –sobretot dins del Departament de Benestar Social.

Perquè vostès saben que durant vint-i-tres anys la xarxa d'equipaments –i anem al tema– va ser autoritzada amb finalitats polítiques. Les famoses oficines de benestar social van tenir l'atenció d'aquest Parlament moltíssimes vegades. En aquest Parlament van arribar a arribar-hi, a veure's, fotografies de portes de les oficines de benestar social, que quan quedaven tancades hi havia un rètol que deia: «Vagi vostè a la seu del Partit.» La seu del Partit era Convergència i Unió. I això no m'ho invento jo. Això s'ha discutit i s'ha vist en aquest Parlament, i va pujar un diputat i va ensenyar la fotografia. És a dir, de què parlem? De la utilització sistemàtica de l'Administració per part de vint-i-tres anys de governs convergents, que van construir una maquinària de fer política. (*Veus de fons*.)

I CiU, i ho ha dit la senyora consellera, va crear la figura del delegat del conseller: un personatge que repartia subvencions, que guanyava voluntats, que portava gent d'excursió i que els explicava i els aplicava el que eren les seves polítiques. I aquestes persones, a canvi d'això, rebien ajuts. I vostè sap, i vostès ho saben, que molts dirigents veïnals van sucumbir a això, i que molta gent va entrar en aquesta dinàmica perversa que en el fons el que fa és destruir la política.

I vostès saben que aquestes oficines s'ubicaven en els barris on el vot predominant era el vot de l'esquerra! I vostès ho saben! Per què hi havia oficines de benestar social en uns barris i ens uns altres no? Per fer servei a les persones? No, no, no..., per fer penetració social, per guanyar voluntats, per intentar debilitar les bosses importants de vot popular que hi havia a les nostres ciutats.

Molts d'aquells delegats, avui... –molts, molts d'aquells delegats, avui–, formen part de les llistes de Convergèn-

cia i Unió –molts. I és que van veure la llum treballant de funcionaris a l'Administració? En absolut! No van veure la llum, van ser «paraxutats» allí perquè donessin llum a la gent que es tractaven amb ells. Volen noms? El senyor Francesc Molina, la senyora Flora Casé, la senyora Maite Fandos, el senyor Manel Ruiz, el senyor Josep Rueda, el senyor Antoni Gavarró, etcètera. Totes aquestes persones treballaven a l'estructura de Benestar Social.

I vostès saben, i ho ha dit també la consellera, que fins que no va arribar aquest Govern actual no va haver-hi una comissió de valoració objectiva de les subvencions de la Direcció General d'Acció Cívica. És a dir que hi havia una opacitat espectacular en el que era l'ús dels diners, etcètera. I tothom sap que la cosa funcionava així.

I, avui, quan ens vénen a dir, o ens ho dirà d'aquí a un moment el senyor Puig, que era partícip de tota aquella història també, que...: «Escoltin, vostès el que fan és clientelisme.» Escolti, tothom sap que el conseller Comas reunia en un hotel de Lloret de Mar, per a més senyes a l'Hotel Guitart, a tots els representants de les oficines de benestar social quan s'acostava una eleccions i els adoctrinava i els deia «hem d'anar per aquí, hem d'anar per allà...», i preparaven la campanya electoral. I això ho feia el senyor Comas. I això ho va denunciar algun diari. I aquest diari després va rebre pressions perquè havia denunciat això amb fotografies amb la gent entrant allà..., o és que no ho sabem? És que tan mala memòria tenim per a tot això?

Tothom sap les habilitats del senyor Cleries, omplint el Palau Sant Jordi, gastant milionades, portant avis, de bona fe, amb autocars al Palau Sant Jordi, perquè parlés el senyor Artur Mas i perquè parlés el senyor Jordi Pujol. I ja no en etapa del senyor Comas, que semblava que era *el no va más*, no, no, no..., en l'etapa de la senyora Irene Rigau, que va anar al Palau Sant Jordi, i després va haver-hi les queixes òbvies de l'oposició; van deixar d'anar-hi, els van portar al Palau de la Música perquè era més petit. Però l'últim any, quan s'acostaven les eleccions, un altre cop al Palau Sant Jordi. Això, ho han fet vostès. Així utilitzaven els serveis i els equipaments públics els que estan aquí. I ja no parlem de la feina del senyor Puig a dins de Benestar Social, dels polígons d'Adigsa, etcètera.

I escoltin-me, senyores i senyors diputats, jo, en això, no fabulo, no explico pel·lícules. Això ho explicava un antic cap de premsa del Departament de Benestar Social, un senyor que vostès coneixen, el senyor Lloret Devesa. Això ho explicava ell, i ho ha explicat aquí, i ho sabem.

Aquesta tàctica era exclusiva de Benestar Social? No. Si fa poc ens ho vam trobar amb el Carmel. Quan vam discutir aquí, en aquesta mateixa sala, el tema del túnel del Carmel, vam veure que, a l'oficina d'informació al ciutadà, la persona que estava adreçant-se als ciutadans, era una persona de carnet i amb un càrrec de Convergència i Unió.

Bé, amb tots aquests antecedents..., podria seguir, eh?, però amb tots aquests antecedents els hauria de caure la cara de vergonya, avui, aquí, interpellar la conselle-

ra sobre equipaments cívics, amb el passat que vostès tenen respecte a això.

De què tenen por? Tenen por que aquesta xarxa, en la qual encara queda molta gent, clientelar, passi a fer les funcions per a les quals està pensada, que és el servei a la ciutadania? Tenen por d'això? Que faci una veritable feina de servei públic? Tenen por d'això? D'això tenen por?

Doncs, mirin, jo crec que el que pretén el Govern i el que es desprèn del que ens ha dit la senyora consellera és: primer, que es vol complir l'Acord del Tinell respecte a això; segon, que busquen l'eficàcia; tercer, que volen un millor ús dels recursos, i, quart, que volen assegurar els serveis a tots els municipis.

I jo crec que aquesta és la feina. I vostès, fent el que ens han fet avui aquí, portant aquest tema, junt amb l'altre, que és un tema delicat i que necessita cura i atenció –i jo crec que la consellera donarà cura i atenció al tema de les adopcions–, el que ens han fet amb això és un mal servei al Parlament de Catalunya, un menysteniment del que és la seva Diputació Permanent i un acte d'electoralisme barat que no mereix un grup..., o un grup que diu que té cultura de govern, però la deu haver oblidat ràpidament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí. En primer lloc, senyor president, li demanaria que, per al·lusions a diputats que no poden en aquests moments intervenir, em donés trenta segons prèviament a la consumició del meu temps.

El president

Trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, lamentar l'actuació impròpia, indigna, fastigosa, lamentable del diputat senyor Ferran. En aquests moments la Diputació Permanent representa el Parlament, però els altres diputats ja no hi poden intervenir perquè no tenen la seva condició com a tal. Però és que, a més, ha citat altres persones, amb noms i cognoms, als quals ha atribuït també actituds polítiques, que no es poden defensar, i fins i tot ha anomenat un excap de premsa que fa uns mesos, a més, va morir.

Per tant, trobo absolutament carronyera la intervenció del senyor Ferran, impròpia d'un parlament, i crec que ha estat més un míting que no pas una defensa en aquest cas de postulats polítics davant de la primera cambra catalana.

El president

Trenta segons acabats.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, senyora consellera, honorable consellera, diputades i diputats, estem aquí per dos motius. El primer és perquè el Partit Socialista, en la millor de les seves tradicions, i vostè al Govern representant-ho, ha incomplert un mandat parlamentari, ha actuat antidemocràticament i s'ha saltat a la torera les determinacions d'una cambra sobirana, mantenint, doncs, una actitud absolutament al marge de les regles de joc polític.

La Moció del dia 1 de juny deia que vostès s'havien de limitar a gestionar de manera eficient la situació de provisionalitat, atenent únicament els afers ordinaris, evitant qualsevol actuació que comportés la transferència a les corporacions locals dels equipaments i personal, etcètera.

Bé, la veritat és que vostès han volgut enganyar fent veure que la seva decisió era respectuosa amb aquest Acord, i no ho és de cap manera. No ho diem només nosaltres; ho diuen evidentment altres entitats, com el sindicat UGT, el sindicat Comissions Obreres, les plataformes de veïns, que s'han queixat per la seva actitud poc transparent i opaca, i tota aquella gent que patirà les conseqüències de la seva decisió.

El Govern ha aprovat un acord de transferència, de delegació de la gestió, en definitiva, de transferència de responsabilitats dels equipaments cívics, sense comptar amb el suport parlamentari per fer-ho. Ha incomplert un mandat parlamentari.

Aquest és un govern interí, avui, que actua d'amagat de tothom, que impulsa acords i actuacions de caràcter sectari i partidista, com el que avui ens ocupa.

I vull recordar que si no afecta les oficines de benestar i família és perquè tenen un informe jurídic que troba un escàndol les seves intencions; un informe jurídic que els adverteix que no poden traspasar els registres auxiliars de la Generalitat a altres administracions.

Com es gestiona aquest Acord? Doncs, s'adrecen directament i per telèfon als ajuntaments i els ofereixen «la gestió dels equipaments» –ho diu clarament el seu document–, no la cogestió; la Comissió Mixta estarà presidida per l'alcalde. I és en aquest sentit, doncs, que dependran directament dels ajuntaments.

A qui més es van dirigir? A qui més van informar, consultar, acordar aquest traspàs? A ningú? Això és un govern que actua amb transparència? El personal dels equipaments i els seus representants sindicals ho van saber per la premsa. Ho diuen així UGT i Comissions Obreres. Aquesta és la participació que dóna als treballadors?

Un cop efectuat l'Acord, s'ha informat només als responsables dels equipaments, ja que van notar el seu malestar. Però, i la resta de personal? S'han oblidat també que molts equipaments traspassats, cedits als ajuntaments tenen un àmbit territorial d'actuació superior, comarcal i intercomarcal. Com ho faran ara les poblacions que han perdut aquest equipament?

Han oblidat també que aquests equipaments treballen conjuntament i coordinadament amb els ajuntaments

d'una manera voluntària. Ara ens parlen de la finestreta única, però en canvi en els darrers tres anys s'han carregat el projecte de l'Administració Oberta de Catalunya, que avançava en aquesta línia.

Mai els citats –la consellera Rigau, el director general senyor Cleries, jo mateix–, mai, havíem rebut cap queixa de cap alcalde en aquest sentit.

Vull dir a més que una mostra del sectarisme polític que avui s'ha evidenciat de nou aquí, no només amb la intervenció abans alludida, ha estat la presència abans, només per escoltar la intervenció de la membre del Partit Socialista, i consellera, dels alcaldes Corbacho i Bustos. Han marxat, menystenint la resta de grups parlamentaris. Aquest és el compromís dels ajuntaments amb la visió política institucional o era només un acte de suport sectari i partidista?

No han tingut en compte per res les associacions veïnals, associacions de dones, esplais, agrupaments infantils, juvenils, associacions de gent gran, que participen en els casals cívics. Algunes entitats els han manifestat el seu malestar. Els casals de gent gran estaven gestionats pel consell de govern format per la mateixa gent gran, elegida democràticament per les seves associacions a través d'estatuts aprovats pel Govern. S'ho han saltat tot; no han parlat amb ningú.

Una vegada més han demostrat la seva prepotència, l'interès sectari i partidista; han prescindit de tothom. S'han preocupat pels menjadors socials, els casals de la gent gran, pels diferents horaris que afecten uns equipaments i els altres, per la pèrdua de servei que tindran els usuaris i els ciutadans, pels serveis de perruqueria, per les consergeries, per les persones, empreses, que gestionen els serveis de menjador, de podologia...? No han tingut en compte res; ni tan sols les determinacions del IV Congrés de la Gent Gran, de l'any 2002, que demanaven al Govern que mantingués aquest model de gestió perquè era bo. I les ludoteques, i el personals de les ludoteques, i les famílies afectades? Vostès, una vegada més, ho han menystingut tot: han menystingut el Parlament, però també han menystingut la societat.

És per això que avui compareix vostè aquí, perquè proposarem a aquesta Diputació Permanent que s'acordi revocar aquest Acord, fet a esquenes del Parlament, del país, de les entitats, de la gent.

Sembla que vostès fins i tot interpreten malament un pacte que ja és, avui, paper mullat. Ens segueix parlant del pacte del Tinell, i vostè oblida que porta cinc mesos, el pacte del Tinell, trencat políticament, i, per tant, sense majoria parlamentària en aquest Parlament. I ens segueix parlant del pacte del Tinell com aquell pacte que ha d'inspirar, instaurar i seguir l'actuació del Govern. No, senyora consellera, vostè es deu a aquest Parlament. El pacte del Tinell està trencat; no és el que inspira l'acció de govern. Vostè ha d'obeir aquest Parlament. Estan en minoria –i sembla que se n'oblidin– des del maig del 2006. No estan, ho repeteixo, actuant al servei del país. Em sembla que la millor mostra és l'actuació del mateix president de la Generalitat, fa pocs dies, en què posava al servei del candidat senyor José Montilla l'acció i l'actuació de tot el Govern de la Generalitat.

Vostès es deuen al país i al Govern, no es deuen als seus interessos partidaris i sectaris.

Vostès avui són víctimes, i ho estan demostrant, dels seus traumes i bloquejos crònics, anticonvergens, de la seva incapacitat d'entendre la diversitat del país, de la seva visió prepotent i antidemocràtica, dels complexos que els porten a pensar que Convergència i Unió havia actuat com vostès quan van donar instrucció als ajuntaments per no acollir-se als programes de llars d'infants de zero a tres anys.

Bé, en tot cas, en aquest sentit els demanarem, ho repetixo, la revocació d'aquest Acord. I crec que aquest Parlament els donarà aquest mandat.

Vull passar ara al segon tema, d'una gravetat creixent. Vull saludar, en aquest sentit, i demanar disculpes, en sentit corporatiu ampli, la presència també de les famílies, algunes, i dels representants de l'entitat Adic, que segueixen aquesta sessió.

Lamento els aplaudiments, els escarnis, les reaccions que s'han produït en tractar un tema de tanta sensibilitat social i humana. I no en fem electoralisme ni en fem política; venim aquí... (*remor de veus*), venim aquí perquè es puguin corregir les actuacions que estan malmetent no només les esperances humanes i familiars de ciutadans d'aquest país, al qual ens devem, sinó també el prestigi de les nostres institucions i la defensa del nostre autogovern.

Hem sol·licitat aquesta compareixença perquè aquest Parlament ha de fer servir els òrgans que té per seguir fets tan greus com els que ens trobem en aquest procés d'adopcions al Congo. Un grup parlamentari va dir que no calia, perquè això només afecta casos particulars. Particulars sí, de famílies catalanes que es veuen afectades per un mal govern, que no defensa ni exerceix les seves competències com cal.

Ja havíem denunciat al llarg d'aquests tres anys de govern tripartit en diverses intervencions al plenari la mala gestió que hi ha hagut al front de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, de la qual vostè és plenament coresponsable, amb independència de la data en què hagi arribat a aquest Govern. Aquest Govern és el seu, i el que està succeint, en part, és fruit també d'aquests tres anys de desgavell i desori administratiu a l'Institut del qual vostè és la màxima responsable política.

Els processos d'adopció al Congo, a la República del Congo - Brazzaville, i a la República Democràtica del Congo - Kinshasa, ja s'havien iniciat promogudes per l'Institut, del Departament de Benestar i Família. Concretament, en una nota, que ja s'ha citat, del 4 de setembre, diu que «el Departament és partidari que el procés tingui el màxim de garanties possibles i posi en primer lloc els veritables interessos de l'infant i ajudi que es millorin les condicions de protecció de la infància en el país d'origen. És per això que es creu oportú estimular l'existència d'entitats col·laboradores en aquells països en els quals l'adopció és possible, com a instruments d'ajuda, suport i garantia en el procés.» Cita textual de la nota de referència.

També diu aquesta nota: «L'Institut va considerar que calia acreditar una entitat col·laboradora que fes possible l'adopció amb més garanties i de nens procedents d'altres ofrenats.» Deia la nota: «El 21 de febrer del 2006 l'Institut va procedir a acreditar provisionalment l'entitat Adic per a les dues repúbliques del Congo. Aquesta Resolució va ser comunicada als responsables dels ministeris corresponents perquè ho comunicessin a l'ambaixada i a les autoritats congoleeses.» Ho diu la nota del 4 de setembre. Per cert, nota del 4 de setembre que ha desaparegut de la web del seu Departament. L'han despenjada perquè no pugui continuar sent consultada, davant de l'evidència de les contradiccions entre el que reconeixien el 4 de setembre... –i no rigui, consellera; comprovi-ho avui mateix, ara mateix, que els seus serveis li diran i li acreditaran que aquesta nota de premsa ha estat retirada de la web del Departament.

Deia aquesta nota: «Tot el procés seguit amb les famílies és correcte; les actuacions seguides per Adic han estat curoses; no existeix cap dubte legal respecte a això. Amb relació al procés d'adopció seguit a la República Democràtica, l'expedient d'aquestes famílies té més garanties i major documentació que qualsevol de les adopcions que es fan per lliure en aquest país.»

Què ha passat, consellera? Quan ha faltat a la veritat, el 4 de setembre o avui? Quan ha mentit? Perquè, respecte als menors adoptats a Brazzaville, tots van obtenir els visats Schengen, han pogut entrar al territori espanyol, s'han fet tots els tràmits relatius a les inscripcions al Registre Civil competent, els tribunals incompetents d'aquí ja han manifestat que les adopcions són plenament vàlides i legals, i que s'ajusten a la nostra legislació.

Per què aquesta ombra de dubte davant d'una actuació correcta? On rau, doncs, el problema, senyora consellera? Si s'han iniciat les adopcions a les dues repúbliques del Congo ha estat a instàncies del Govern que vostè representa. Si Adic tramita a les dues repúbliques del Congo i si hi ha famílies que han tramitat adopcions en aquests països és perquè el Govern ho ha promogut. Vostès són els responsables d'aquesta situació i ara no hi poden donar l'esquena i rentar-se'n les mans.

Les competències en adopció internacional les té la Generalitat, i vostè, senyora consellera, les ha de fer respectar. L'ambaixada, el Ministeri, li han de donar tot el suport. Però en canvi vostè ha renunciat a les seves competències, s'ha posat a les ordres del Ministeri o, el que és pitjor, del PSOE, i una vegada més demostra que el seu Govern està a les ordres de Madrid i del PSOE.

Els fets que varen passar el mes d'agost varen posar en evidència que davant d'una situació de perill de les famílies desplaçades al Congo i dels seus nous infants adoptats, davant d'això..., el seu Govern no va estar a l'altura de les circumstàncies; vostè i el seu equip van actuar tard i malament. L'actuació del Ministeri i de la seva ambaixada en suport a unes famílies catalanes va ser deplorable; van demostrar un alt nivell d'incompetència. Ara, això sí, la Generalitat socialista va preferir tapar les vergonyes de la mala actuació del Govern espanyol abans que defensar les famílies catalanes. I si la directora general estava de vacances, per què no la feia tornar?

L'entitat Adic tramita més de quaranta processos d'adopció. D'aquests, divuit es troben ja en una situació molt avançada; tant és així, que tenen preassignats els infants, que ja es troben a les cases bressol d'Adic, i que, per tant, ja varen sortir, aquests infants, dels orfenats del Congo. Si aquests infants s'estan preparant en tots els sentits per ser nous catalans i catalanes, el seu nou Govern ara no els pot abandonar. No podem tolerar de cap manera que la forma de defensar els drets dels infants i la seva convenció sigui ara, seguint ordres del Govern, que els digui que han de tornar a l'orfenat. És així com vostè defensa els drets dels infants?

I no es tracta de l'observança del procediment. Vostè sap que el seu Departament avui està proposant a famílies que adoptin a través del Govern de Kinshasa, que no compleixen requisits?

Resulta sorprenent que després de reconèixer la legalitat de tots els procediments el 4 de setembre, de qüestionar l'actuació de l'ambaixada –deplorable– i els criteris del Ministeri d'Afers Exteriors en la seva nota del 4 de setembre –desapareguda, la nota–, després de reunir-se amb Adic, després de reunir-se amb els pares interessats per manifestar-los que viatjaria a Madrid per tal de desencallar tota la situació creada, torna de la reunió el passat 22 de setembre i canvia completament d'actitud; es sotmet al Ministerio de Madrid, encara que la competència sigui de la Generalitat.

És inadmissible que convoquin les famílies el dia 27 de setembre a les tres de la tarda, que vostè no les rebí, que no els expliqui els acords amb el Ministeri, però, en canvi, això sí, a les cinc, davant la premsa, vostè compareix. Qui utilitza aquest cas?

Ser consellera vol dir donar la cara, no amagar-se darrere el seu secretari de Famílies, per cert, amb afirmacions molt desafortunades en la reunió amb les famílies, així com també en altres manifestacions aparegudes als mitjans de comunicació: «En algunos casos, lo que motiva el inicio del proceso de adopción es cierto esnobismo, ya que en algunos sectores sociales adoptar está bien valorado.»

Vostè ha pensat en algun moment en els sentiments de les famílies, en la situació anímica que estan patint per culpa d'un mal govern de Catalunya? Vostès no tenen un problema, en tenen molts: no s'assabenta del que passa al seu Departament, no escolta l'Adic, no escolta els pares... Això sí, obeeix el Ministeri i el Govern de Madrid.

Vostè ha parlat amb les famílies darrerament? Si tinguessin una mica de sensibilitat, no es donarien les respostes –que no les solucions– que vostès estan donant. Aquestes famílies saben que allà al Congo hi ha una criatura en una casa bressol d'Adic que està allà perquè ells han promogut la seva adopció i vostès els l'estaven també tramitant. Algunes d'aquestes famílies ja senten aquest fill com a seu; aquestes famílies no abandonaran i no volen abandonar aquest infant ni deixaran que retorni a l'orfenat, encara que aquest Govern els doni l'esquena. Aquest Parlament, que sempre ha defensat –el Parlament– els drets dels infants, estic segur que no permetrà que aquesta situació que vostè vol tirar endavant es consolidi.

No té cap argument sòlid, perquè, després que la Generalitat de Catalunya acredités una ECAI i després de manifestar el 4 de setembre –ho repeteixo, paraules seves desaparegudes ara de la web– que és necessària i convenient la tramitació de les adopcions per una ECAI per garantir major seguretat jurídica, ara encomana la tramitació d'algunes adopcions a l'ambaixada espanyola. Coneix els errors que s'han produït en diferents casos que hem hagut, es van haver de solucionar ràpidament el mes d'agost? Jo no faré cap suposició, com s'ha deixat anar ja aquí, perquè en seria el titular. Vostè sap quin és el problema de fons.

Resulta sorprenent que després de saber, per l'Adic i pels pares que han tornat, que a les cases bressol d'Adic hi ha aquests infants que esperen que finalitzi el procediment d'adopció perquè els seus pares els puguin anar a buscar, després de saber que el fet de suspendre l'acreditació de l'Adic i els processos d'adopció oberts..., després de saber que tots els pares volen que es continuï endavant amb aquest projecte, amb aquesta tramitació, vostè continuï encara endavant amb la seva decisió, obligui l'Adic a tornar els nens als orfenats.

On és el Govern de la Generalitat? Ho fan guiats per íntimes motivacions de garantir l'interès dels menors, o hi ha altres raons ocultes? Com podrà l'Adic completar aquests expedients, si no els mantenen el suport econòmic necessari? Com és que ara sí que a l'ambaixada es poden tramitar per lliure aquestes adopcions, amb protocol lliure, i amb les entitats no, quan abans era absolutament al revés?

La veritat és que l'única interpretació possible és molt greu, però és aquesta: i és que les famílies adoptants, els seus nous fills, no es mereixen aquest Govern que els dona l'esquena, que prefereix obeeir el PSOE que servir i protegir les famílies i els seus nous fills. Saben que hi han famílies que no compleixen els requisits per adoptar que ara els proposen d'anar per la República Democràtica?

Per això des de Convergència i Unió proposarem que aquesta Diputació Permanent acordi, entre altres qüestions, que es continuï la tramitació per part de les divuit adopcions dels infants que es troben a les cases bressol, no només de dues, i que es continuïn i s'acabin acceleradament aquests processos. Per a aquestes famílies, per a molta gent del país, aquestes criatures ja són catalanes, i cal fer tot el que calgui per elles i donar tot el suport a les famílies adoptants per aconseguir que el procés adoptiu acabi bé. I cal estudiar amb tota la seriositat, rigor i sensibilitat la resta d'expedients iniciats a través d'Adic per buscar la millor solució, no el problema, per a totes elles.

Exigim al Departament que, malgrat que ens trobem al final de la legislatura, actuïn encara amb rigor, amb l'esperit de servei a la societat catalana, defensant els drets dels infants i la seva convenció. I demanarem la reprovació de la seva actuació, consellera, en aquests dos afers, però sobretot per aquest.

Vostès han estat soccavant reiteradament, al llarg del temps, la confiança de la gent d'aquest país i la credibilitat de les nostres institucions, donant la culpa de tots els casos i greus escàndols que hi han hagut a les

empreses, als tècnics, a les entitats, a les famílies, als anteriors governs, als seus antics socis... La veritat és que són vostès els únics irresponsables, perquè no assumeixen responsabilitat política, i incompetents, perquè no saben gestionar.

Vostè avui també, senyora consellera –i ja acabo, senyor president–, ha trencat el miratge del catalanisme social. No tenen sensibilitat per interpretar el país, ni capacitat per gestionar-lo. Vostè avui no ha parlat com una consellera d'un govern per a tot el país, vostè no ha pensat en el dolor i el patiment de divuit famílies, vostè no ha pensat en tot el descrèdit que en els processos d'adopció internacional està generant en el país. La seva intervenció ha estat en molts moments agra, ressentida, agressiva, insultant i arrogant. Ha intentat confrontar de nou Govern i ajuntaments, entitats i famílies, quan l'únic problema de veritat és que el seu Departament és, en el primer cas, hostatge dels ajuntaments socialistes, i en el segon cas, presoner del Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol. Més que mai s'evidencia una combinació letal per als interessos del país i per als problemes de la gent, sectarisme i sucursalisme.

Ja que no té sensibilitat política, vostè haurà d'obeir aquest Parlament. Aquest Parlament li donarà un mandat polític clar, i vostè –també ho espero– serà reprovada per aquesta mala gestió, i amb vostè, tot el seu Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Suspenem durant tres minuts aquesta sessió.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Carme Figueras.

La consellera de Benestar i Família

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Bé, en aquest torn, parlaré primer..., també intentaré separar, encara que les intervencions hagin estat juntes, el tema dels equipaments cívics i el tema del Congo, encara que vagi contestant successivament als representants dels diferents grups parlamentaris. Em referiré, en primer lloc, al tema dels equipaments cívics.

Dir-los que el total d'equipaments cívics que té el Departament de Benestar i Família, que és de titularitat del Departament de Benestar i Família, són 154, i d'aquests s'ha passat en aquest Acord, en aquest primer acord de cogestió..., afecta 84 equipaments, és a dir, un 55 per cent dels equipaments que té el Departament de Benestar i Família en el conjunt de Catalunya; entre ells, l'Ajuntament de Vic, com molt bé deia el senyor

Boada, on l'alcalde és d'Unió, governat per Convergència i Unió.

D'aquests..., se m'acusa que aquests equipaments han passat només a organismes, ajuntaments de l'àrea metropolitana de Barcelona. Li diré que no; qui ha dit això no s'ha mirat bé l'Acord: l'Ajuntament de Figueres –un casal cívic i un casal de gent gran–, l'Ajuntament de Girona, l'Ajuntament de Lleida, l'Ajuntament de Manresa –quatre equipaments cívics a Manresa–, l'Ajuntament d'Olot, l'Ajuntament de Reus... L'Ajuntament de Molins de Rei és de l'àrea metropolitana, però com que també se'm diu que només són del PSC... A Molins de Rei, precisament la primera petició me la va fer el regidor d'Esquerra Republicana, dels serveis socials. De fet és un ajuntament que ha estat dos anys governat per un alcalde d'Esquerra i ara està governat per Iniciativa per Catalunya, però van ser ells qui m'ho van demanar i em van dir textualment: «No demanem la transferència, però sí la gestió, perquè nosaltres volem entrar en les activitats, entrar i gestionar també l'equipament, el Casal Cívic de Molins de Rei, a la riera Bonet.»

L'Ajuntament de Vic, com els deia... Fins i tot m'agradaria dir-los que l'Ajuntament de Vic ha rebut, sé que ha rebut algunes reprimendes del seu alcalde, i així ens ho han manifestat per part del seu Grup Parlamentari. Però m'agradaria treure una nota d'un diari, *El 9 nou*, d'allà, en què la regidora de Benestar de l'Ajuntament de Vic, la senyora Bonafont, diu que aquesta solució «permetrà treure més rendiment de la feina que ja fem a l'Ajuntament», i ho veu com una oportunitat per relacionar i millorar tots els problemes que hi ha amb la gent gran en el seu municipi, amb aquest casal. Diu moltes més coses, tampoc els avorriré.

Esquerra Republicana em diu que cal crear una xarxa única d'equipaments cívics, sigui quina en sigui la titularitat, que aquest és el projecte de xarxa única d'equipaments cívics que vam preparar, però és que vostès el que deien, en el fons, en aquest projecte de xarxa única d'equipaments cívics, el que deien als ajuntaments és que fossin els equipaments cívics dels municipis els que s'incorporessin a la xarxa de la Generalitat. Això va contra el criteri de proximitat dels serveis, va en contra del principi de subsidiarietat i va en contra, en definitiva, del que diu l'Estatut, el nou Estatut, que cal fer amb les relacions amb els ajuntaments.

Tinc al meu poder una carta, de les moltes enviades per Esquerra Republicana als casals cívics, a les juntes dels casals, als centres cívics, al personal d'aquests equipaments, en què els diu: «Finalment, volem refermar que no és el moment de prendre decisions que afectarien notablement un important nombre de treballadors i treballadores del Departament de Benestar i Família i, alhora, repercutirien en el bon servei que aquests equipaments presten a la ciutadania de casa nostra. És a dir, des del nostre punt de vista, el seu traspàs al món local restaria més que no pas sumaria, com ha estat l'objectiu d'Esquerra en elaborar el model de la XUEC.»

Bé, a mi la veritat és que no em sembla admissible que es digui que amb aquest Acord es restaran serveis als ciutadans i ciutadanes que gaudeixen d'equipaments

cívics de la Generalitat –casals d'avis, centres cívics, hotels d'entitats... És tot al contrari, ja els ho he dit; no sé si no m'han escoltat, però els ho he dit clarament: l'Acord el que diu és que es manté el mateix nivell de serveis i que el que es pretén és millorar aquests serveis; però el mateix nivell de serveis es manté. Nosaltres seguim pagant els mateixos nivells de serveis; segueixen, els mateixos treballadors, segueixen sent del Departament de Benestar i Família, treballadors del Departament de Benestar i Família, que això sembla que no s'hagi escoltat o sembla que no s'hagin mirat els acords. També diu que les juntes dels casals podran participar activament en la gestió dels serveis, cosa que ara no poden fer. I també diu que aquest Acord és plenament respectuós amb els drets i deures de la gent gran, amb els seus drets i deures pel que fa als casals i els centres cívics.

Com els deia, més eficàcia, millor ús dels recursos, com a mínim el mateix nivell de serveis i cobertura assegurada; això és el que diu. Això és la resposta a una eterna demanda dels municipis, diguin vostès el que vulguin, però aquesta és una resposta a una eterna demanda dels municipis, a través dels seus organismes.

És difícil d'entendre per què qüestionen el model engegat, si no és que tenen por, com segurament passa als representants de Convergència i Unió, o com segurament passa als representants d'Esquerra Republicana. Por de perdre el control, por de deixar que els ajuntaments i els ens locals assumeixin les competències que els corresponen. Nosaltres no tenim por que els ajuntaments entrin a cogestionar aquests equipaments; és tot al contrari: sabem que això és en benefici dels ciutadans i ciutadanes, això és el que volen els ciutadans i ciutadanes. Perquè al cap i a la fi, en molts casos, quan hi ha bona relació, ja són els ajuntaments el que estan i tenen bona col·laboració amb aquests equipaments. I hem de deixar de tenir equipaments d'una manera i equipaments d'una altra, perquè tots tinguin el mateix alt nivell de qualitat que tenen els equipaments de Benestar i Família en la majoria dels casos.

Bé, jo crec que..., allò que diuen, no?, *crec el ladrón que todos son de su condición* –això és en castellà, no? Ens diuen que amb això nosaltres no volem perdre el control davant de les eleccions... És tot al contrari: nosaltres el que fem és respectar..., que els ajuntaments són els qui poden de veritat fer aquesta política de proximitat, els qui de veritat poden ajudar les juntes dels casals i els qui poden rendibilitzar per als seus ciutadans i ciutadanes aquests equipaments cívics.

És més, hem fet una altra cosa: aquest estiu hem fet un pla de xoc per als equipaments cívics de la Generalitat, perquè en molts casos, per una gestió a vegades poc eficaç i per la gestió potser de massa lluny, perquè no és fàcil gestionar equipaments des del Palau de Mar, equipaments que estan arreu del territori... El que hem fet és un pla de xoc, precisament perquè totes aquelles mancances, totes aquelles inversions, petites inversions que feien falta i que a vegades... Això els ho explicaran les juntes dels casals i de centres cívics quan vostès vagin per allà, els diran: «Fa temps que hem demanat que ens arreglin aquest vàter i no l'arreglen. Fa temps que hem demanat que ens pintin i no ens pinten...» Això ho

hem portat a terme, i a més a més hi hem fet aquestes obres.

Quatre mesos que porta en aquest Govern, quatre mesos i mig, aquesta consellera, i s'ha fet un pla de xoc que, amb un import aproximat de 1.215.000 euros, ha fet en aquests casos moltes millores d'aquest tipus. Per què? Doncs, perquè el que hem volgut no és gestionar la provisionalitat, sinó governar, que és la meva obligació. A mi m'han encarregat governar aquest Departament. Serà per sis mesos, però durant aquests sis mesos jo he de complir aquella responsabilitat que tinc davant dels ciutadans de Catalunya. I això és el que he fet.

I el dia a dia, què vol dir gestionar el dia a dia? Limitar-se a gestionar la provisionalitat. Jo seria irresponsable com a consellera si em limités a gestionar la proximitat i no governés, com és la meva obligació, i atengués tots els problemes, com és l'obligació que tinc davant dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que van votar en unes eleccions i van elegir aquest Govern. I, fins que no hi hagi unes altres eleccions, aquest és el Govern que ha de regir totes, totes... (*Veus de fons.*) Aquest Govern encara no està en funcions, senyor Ridaó; aquest Govern està governant, i no està en funcions. No entra en funcions fins al dia 2 de novembre; no sé si ho saben. (*Veus de fons.*) O és que no saben quines són les lleis? Què vol dir governar la provisionalitat?

Miri, senyor Puig, vostè ha dit això, vostè va declarar que nosaltres volíem centralitzar els equipaments per si perdíem les eleccions. Vostè ha dit, i crec que no és de rebut que ho digui, que ara deixarem de tenir menjadors, que deixarem de tenir perruqueria... Per què diu això?, si seguim mantenint la titularitat de tots els serveis, si seguim amb els mateixos serveis, si seguim posant-hi els diners, i més encara, per mantenir-los i per tenir-los en condicions!

M'acusen de no haver-ho dit al personal. No és veritat. El mes de juny, a finals de juny, la secretària general del Departament, en una reunió, ho va comunicar als treballadors, als representants dels treballadors, als representants dels sindicats, explicant-los que estàvem realitzant això, que no es tractava d'un traspàs dels recursos, que no es tractava d'un traspàs de personal, que seguirien sent personal del Departament de Benestar i Família, en compliment de la Moció. Perquè la Moció no permet traspasar, i per això ni traspassem personal ni patrimoni. Ja diran en el seu moment quin ha de ser el nou govern i com s'han de fer en el futur aquestes transferències. Això és el que preveia l'Acord del Tinell, és veritat, preveia la transferència; però no hem fet la transferència, perquè sóc plenament respectuosa –plenament respectuosa– amb aquest Parlament. És la meva tercera legislatura com a diputada, i sempre he estat respectuosa amb el Parlament, com no pot ser d'una altra manera. I el que he fet és plenament respectuós amb la Moció del Parlament.

I ho avalen els informes jurídics que té aquest Govern, la memòria que té aquest Govern i els informes que tenim prèviament per prendre aquest acord. És un acord de delegació de competències que afecta el 55 per cent dels equipaments cívics, un acord que afecta només aquests perquè són els que ens ho han anat manifestant en diver-

ses reunions i en diverses trobades que ha tingut aquest Departament i en diverses peticions que s'han fet. I si hem demanat en algun moment la petició per escrit és perquè prèviament, de paraula, se m'havia demanat que afegís aquest acord de delegació. Nosaltres no hem pressionat ningú. De fet, qui no ha volgut no ho ha demanat; només voluntàriament s'hi han afegit aquests disset ajuntaments, més la ciutat de Barcelona –aquesta amb un conveni a part, en funció de la seva Carta municipal–, aquests divuit ajuntaments ho han fet voluntàriament. I l'acord diu clarament que està obert que tots aquells ajuntaments que vulguin s'hi puguin afegir.

I de fet, com els deia, ja hi han ajuntaments que ho han fet i han dit: «I nosaltres per què no?» Doncs, perquè no teníem temps, perquè vam fer aquest primer acord i no hi ha problema, n'obrim la possibilitat i, com que ja hi havien uns ajuntaments que ho havien manifestat, doncs, aquests ja s'incorporaven a l'acord. Posteriorment, se n'hi poden incorporar d'altres. Voluntàriament, sempre voluntàriament. Ningú pot dir que l'hem pressionat, ningú ho pot dir. Vostès poden parlar de trucades, de cartes... Ningú està pressionat. Potser són vostès els que han pressionat altres ajuntaments que ho volen fer. I això li ho dic..., no li'n diré els noms, però hi han alcaldes que m'ho han manifestat, que si no ho fan ara és perquè no els deixen, però que ja ho voldrien, que ja voldrien entrar en la gestió dels equipaments cívics en el seu municipi.

Amb relació... –un segon, si us plau, a veure si em queda alguna cosa dels equipaments cívics per contestar abans d'entrar en el tema del Congo...–, em deia el senyor Ridao que jo hauria d'estar encantada de venir aquí, i ho estic, senyor Ridao; la veritat és que és un honor ser consellera –és un honor ser consellera. (*El Sr. Ridao i Martín intervé sense fer ús del micròfon.*) Vostè m'ha dit això; li podré contestar, no? (*El Sr. Ridao torna a intervenir sense fer ús del micròfon.*) No, no, em diu que hauria d'estar encantada. (*Veus de fons.*) Estic estranyada que s'utilitzin aquests temes, amb el Parlament dissolt –i això ho ha explicat molt bé el portaveu del meu Grup Parlamentari. Estic estranyada, estic estranyada perquè jo no he incomplert l'acord del Parlament. No, no he incomplert l'acord del Parlament i els ho reitero una vegada i una més, que hi ha uns informes tècnics i jurídics que ho diuen. Del que no estic encantada és de la utilització política que estan fent vostès d'un problema –que després en parlaré– que és tan sensible i que afecta tantes i tantes famílies; això és del que no estic encantada.

Finalment –i els ho vull repetir perquè crec que és molt, molt important–, no hi haurà cap pèrdua de serveis; ho vull deixar clar a tothom, a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que es veuen afectats per aquest acord. És tot el contrari: anem a millorar, seguirem mantenint tots els serveis amb el mateix nivell de qualitat i millor, si pot ser. I això és el que està fent aquest Departament; és tot el contrari i qui digui que hi haurà pèrdua de serveis enganya la ciutadania, que quedi clar, perquè nosaltres mantenim els mateixos recursos i més, perquè n'estem posant més i perquè, d'acord amb els ajuntaments millorarem l'ús encara d'aquests equipaments cívics, donarem més serveis en aquests

equipaments cívics. Això que quedi clar. I no posin la por de si traurem les ludoteques o si traurem els menjadors; això, senyor Puig, és inadmissible, senzillament inadmissible. Mantenim la titularitat i mantenim els serveis i els millorarem, perquè els ajuntaments encara els milloraran, ens ajudaran a millorar-los, perquè aquesta Comissió Mixta, Benestar i Família i ajuntaments, que gestionaran els equipaments, ens servirà per estar més propers als ciutadans, perquè puguin participar més bé i millor i de més a prop amb l'alcalde al davant o el regidor delegat en aquell moment, que són els que de veritat tenen allà i coneixen bé la realitat, que els puguin demanar tot allò que necessiten per al seu equipament, davant de Benestar i Família i davant dels ajuntaments. I aquesta és la gran oportunitat que aquest acord dona respecte a la situació actual.

Passo ja al tema del Congo. Em parlen del tema competencial. Jo els vull deixar clar, sobre el tema competencial, quines són les nostres competències que són exclusives en matèria d'adopció internacional i quines són les competències dels consolats i seccions consulars de les ambaixades, que depenen del Ministeri d'Exteriors, com molt bé saben, pel que fa aquestes adopcions internacionals. Aquestes, les ambaixades, tenen unes responsabilitats clares com a registres civils consulars pel que fa a les inscripcions de les adopcions per tal que posteriorment puguin ser inscrites a Espanya, al Registre Civil a Espanya. I en aquest sentit, si el país d'origen no és signatari del conveni de l'Haia –cas en què resultarien més automàtiques i resulten més automàtiques les inscripcions–, les ambaixades, els registres civils consulars estan obligats a comprovar que l'adopció compleix els requisits exigits tant per la legislació espanyola..., és a dir, el compliment del conveni de la Haia, que també hi estem nosaltres com a Catalunya; tant per la legislació espanyola, com deia, els requisits exigits, com per la legislació del país en què s'adopta. Això és així, i de fet també és així tant per a la inscripció de l'adopció en el Registre Civil consular com per a l'expedició de visats per a agrupament familiar per a l'adopció. I aquesta és una garantia del compliment per part de Catalunya i d'Espanya del conveni de l'Haia, és una garantia per a les famílies que adoptem i que hem adoptat a Catalunya i que volen adoptar a Catalunya, és una garantia.

Em parlaven de les adopcions pel protocol públic, anteriors. A la República Democràtica del Congo, a Kinshasa es produeixen des de fa temps, amb la col·laboració de l'ambaixada espanyola, adopcions per protocol públic, fonamentalment a partir d'un únic orfenat. Vostès parlaven d'un orfenat, aquest orfenat és el de les monges de Calcuta, ara els parlaré d'aquest orfenat. A Catalunya n'hi ha hagut dotze per aquest procediment, fins al moment, que en tinguem coneixement. L'Institut Català d'Acolliment i Adopció va considerar que calia acreditar en el país una entitat col·laboradora que fes possible l'adopció amb més garanties, encara, que les que pot donar el protocol públic, i de nens procedents també d'altres orfenats, si era possible, amb un projecte, com deia, com han de ser els projectes d'adopció internacional: amb respecte dels drets dels infants per damunt de tot, no em cansaré de repetir-ho. Malauradament l'ECAI acreditada provisionalment no ha demos-

trat, com ja he dit, estar a l'alçada del seu propi projecte presentat per a l'acreditació, ni haver fet les coses amb suficient coneixement de les circumstàncies del país, ni tan sols va fer tots els contactes previs que calia amb les entitats, les organitzacions no governamentals que treballen des de fa molts anys en els dos Congo, cosa veritablement inexplicable.

Mirin, ens hem entrevistat amb una persona, que és la coordinadora de l'entitat Pobles de la Fraternitat, que porta una trentena d'anys treballant al Congo, inicialment com a missionera, i que s'ocupa de la població que està al carrer, inclosos els infants, també, de les mares adolescents que abandonen els nens o les nenes i també de nens o nenes abandonats. Aquesta persona és una membre activa de la plataforma de vint-i-dos organitzacions no governamentals que treballen amb la població marginada a la República Democràtica del Congo, a Kinshasa. En aquesta conversa ens parlava i ens va dir que els nens adoptats són òbviament el producte de moltes variables en els Congo, però que cal tenir present l'enorme pobresa i especialment la qüestió de l'Endoki o mals esperits, que porta fins i tot a cremar nens –això passa encara al Congo–, que en tots els casos l'abandó és relatiu i que cal seguir veritablement els rastres de la possible família extensa amb seriositat i durant temps. Això és el que s'ha de fer. Això seria exigir el compliment del conveni de l'Haia.

Amb relació a l'orfenat que vostè posava en dubte, senyor Ridao. Les monges de Calcuta de què ens parlen els informes, aquestes monges de Calcuta que vostè posava en dubte, no són ben bé un orfenat. Sí, sí, vostè parlava d'un únic orfenat, que s'hi dirigia l'oficial de l'ambaixada. És aquest l'únic orfenat. *(Veus de fons.)* Sí, sí, ara li parlaré de l'oficial, també, senyor Estradé.

El president

No facin diàleg, si us plau.

La consellera de Benestar i Família

Les monges de Calcuta no són ben bé un orfenat sinó un recurs d'acollida dels marginats total, que també acullen els nens i per als quals han de trobar una sortida. L'entitat de què parlo, Pobles de la Fraternitat, també porta els nens que recullen, també els hi porten, i no aconseguen trobar familiars. Hi ha una monja que intenta ocupar-se del tema de l'adopció, i que està desbordada, i que fa tot el possible per intentar trobar les famílies. L'ambaixada, segons el testimoni d'aquesta persona que els dic, el que fa és ajudar al màxim possible aquestes monges, especialment per als tràmits d'adopció. Sembla que, almenys, la meitat dels nens i nenes són adoptats o acollits per famílies del mateix Congo a través d'aquest orfenat, d'aquesta entitat de les monges de Calcuta.

Aquestes són investigacions evidentment que hem fet durant aquests mesos. Ens hem posat amb contacte amb gent i hem fet tot el que hem pogut, perquè ens preocupa la situació aquesta, ens preocupa la situació dels nens i els nens que han de venir en el futur, i les famílies que tenim pendents d'anar a adoptar al Congo.

Vostè parlava de l'oficial de l'ambaixada. Segons aquesta persona, aquesta missionera que porta trenta anys allà,

i a més a més diu que és una cosa compartida pel conjunt d'aquesta plataforma de vint-i-dues organitzacions no governamentals que estan al Congo, considera que es tracta d'un jove amb molt poques habilitats relacionals i escassa comprensió i acceptació del sistema autonòmic. És veritat, però potser vostès no m'han escoltat, jo he dit que l'ambaixada no havia tingut un tracte correcte amb les famílies, que no ens havia semblat que ho haguessin fet correctament. Perquè –una altra cosa que els vull aclarir– l'ambaixador, l'anterior ambaixador a Kinshasa –perquè els recordo que a Brazzaville no tenim ambaixada–, l'anterior ambaixador, el senyor Pasqual, hi va estar fins a finals de juliol. És aquest ambaixador qui va advertir Adic, qui va advertir a la directora de l'ICAA, segons me n'he assabentat després, que no viatgessin els pares el mes d'agost que no estaven els expedients clars, que la situació política tampoc era l'adequada i que ell marxava, que es quedava l'ambaixada sense ambaixador. Perquè ell marxava, no perquè l'haguessin destituït, senyor Ridao, sinó perquè ha anat a Washington d'adjunt a l'ambaixada de Washington, és una qüestió de la carrera diplomàtica. *(Veus de fons.)* No, no..., vostès han dit que no sabien on estava i que potser per això ja no hi era. No, no era per això. Ja no hi era, i ho sabia la senyora Rosa Maria Bertran quan va deixar marxar els pares a finals de juliol. També hi ha via una diputada del seu Grup, senyor Ridao, que va parlar amb l'ambaixador a finals de juliol, amb el senyor Pascual. La diputada es diu Rosa Bonàs, diputada d'Esquerra Republicana, que va parlar directament amb aquest ambaixador i que la va advertir de la situació en què s'estava fent, el que estava fent Adic i que no veia clar com estava procedint Adic i com Adic estava dient als pares coses que no obeïen la realitat, i la va advertir, i ho va dir també a aquesta diputada.

Com li deia, aquest oficial, com deia la coordinadora de l'entitat Pobles de la Fraternitat al Congo, es tracta d'un jove amb poques habilitats relacionals i escassa comprensió i acceptació del sistema autonòmic, però que realment col·labora activament en l'ajuda de les monges de Calcuta. És la seva opinió, però és l'opinió compartida per molta gent, segons es diu, i a mi em mereix credibilitat. El coneix força bé perquè té un contacte freqüent amb ell. No considera justificat que es puguin plantejar dubtes i insinuacions sobre la seva honorabilitat. És una implicació honesta i d'ajuda. En tot cas és un tema que no em competeix a mi, que competeix al Ministeri d'Afers Exteriors i que competeix a l'ambaixador, l'ambaixador actual, i que competia a l'ambaixador antic, en tot cas no em competeix a mi.

És veritat que els pares m'ho van manifestar personalment, perquè jo des del 17 d'agost, quan m'assabento del tema, els pares van tenir el meu telèfon particular. Pensi que era un cap de setmana complicat en què gairebé ningú havia tornat de vacances. Jo sí que estava treballant des del dia 14, però ningú havia tornat de vacances. Jo no vaig estar de vacances, i plenament localitzable, val la pena dir-ho, però també per la directora general de l'ICAA, perquè ens van localitzar moltes vegades per molts temes del meu Departament.

Bé, això pel que fa referència a l'ambaixada.

També vull dir-los que, amb referència a l'ambaixada, jo no defensaré el que no em pertoca, però també vull posar de manifest que així com dic que hi ha hagut un tracte que no va ser correcte a les set famílies que estaven en el Congo..., no va ser correcte i aquest tracte no hauria d'haver estat així, en això estic d'acord, però venia d'uns enfrontaments clars amb Adic, que Adic no..., ni van informar els pares que van anar cap allà, no els van informar prèviament de tots aquests problemes, de tots els problemes que plantejava l'ambaixada sobre els seus expedients. Però també li dic que hi ha una carta de quinze pares, dels quals quatre són de Catalunya, que han adoptat amb protocol públic –els he dit abans que fins ara a Catalunya per protocol públic, de nens de Kinshasa n'han vingut dotze a Catalunya–, i en aquesta carta, el 28 d'agost del 2006, davant de tots els temes apareguts a la premsa sobre l'ambaixada i tot el tema, doncs, ells diuen que «la embajada española en Kinshasa ha respondido siempre a nuestras peticiones de información desde antes del inicio de los expedientes de adopción por protocolo público y que nos han hecho llegar muy amablemente a través del funcionario que directamente se encarga de este importante tema». Que hi havia un enfrontament és clar, entre Adic i aquest funcionari, ara, qui tenia més raó? Francament, això ho he sabut després. Tant de bo ho hagués sabut en el seu moment! Tant de bo ho hagués sabut en el mes de juny, quan va entrar la carta i no me la va comunicar la directora general! Tant de bo ho hagués sabut!, perquè els asseguro que no haguéssim arribat a aquesta situació. (*Veus de fons.*) Sempre se'ls havia advertit de la situació d'inestabilitat del país i que intentaríen que la seva estada no es perllongués, però que es podria perllongar per protocol públic al voltant de vint-i-un dies. Adic tenia que en pocs dies..., que en quatre, cinc, sis, una setmana es pogués anar i tornar. La majoria de famílies que han adoptat a Catalunya saben el temps que estan en els països d'adopció, per fer l'acoblament de les famílies amb el nen; la majoria ho saben, saben el temps que triguen a poder adoptar. També diu en aquesta carta que «en ningún momento del proceso se nos ha exigido cantidad económica o de otro tipo compensatoria por el trabajo que realizan en el consulado de inscripción de los menores, salvo las tasas oficiales del pasaporte de los adoptados». Ho dic també per algunes coses que van sortir a la premsa.

Miri, amb relació al comportament d'Adic, i contestant també una pregunta que em feia el diputat senyor Vendrell: «Què és el que fem aquí?» Doncs estem estudiant jurídicament tot el tema. És veritat que ha dit que ha de complir encara unes obligacions, perquè hi han uns nens –que nosaltres tinguem coneixement, oficialment, dos nens– assignats a unes famílies, amb la nostra conformitat.

Ja els he dit, senyor Puig..., jo no sé si vostè no ha escoltat la meva intervenció, però jo els he dit que sabem, pel que ens diuen les famílies, no perquè Adic ens hagi donat, ni ens hagi passat abans els expedients, ni ens hagi dit, ni ens hagi demanat l'assignació provisional, que és el que ens hauria d'haver demanat abans de dir a qualsevol família que hi havia nens en la seva casa-bressol, i abans de treure'ls dels orfenats, com els deia, perquè segons el contracte i el projecte d'Adic

no es poden treure els nens de l'orfenat corresponent, de Brazzaville o de Kinshasa, sense tenir l'assignació provisional i el vistiplau de la Generalitat de Catalunya. I això, nosaltres només ho hem donat en dos casos. Però també li he dit que, si hi han més nens, en defensa dels drets d'aquests nens i també dels futurs pares, però sobretot en defensa dels drets d'aquests nens, aquests nens, tinc el compromís de l'ambaixador, i aquests nens vindran igual que els altres dos, si és que hi són, i si és que són adoptables.

Perquè també els diré una altra cosa, estic parlant dels nens futurs, dels que hi ha en aquests moments. Vostès parlen i han dit, fins i tot... Senyor Ridao ha dit una paraula, que em va dir, que és «tornar-los a l'infern». Miri, senyor Ridao, els nens que vénen en adopció han de tenir adoptabilitat. Això sap què vol dir? Que se sap segur que els seus pares no hi són, que se sap segur que estan abandonats. I vostès han fet referència –em sembla que ha sigut el senyor Puig, no? – a què jo era mare adoptiva. No, senyor Ridao. (*Veus de fons.*) Sí senyor. I miri, senyor Ridao, jo puc explicar a la meua filla tota la seva història. Jo vaig trigar dos anys a poder adoptar, dos anys. I vaig tenir la fotografia de la meua filla, com els passa a tantes i tantes famílies a Catalunya, la vaig tenir un mes de setembre, i la vaig poder anar a buscar el mes d'abril. Per què? Perquè faltaven totes les sentències judicials per a l'adopció, perquè s'havia de fer tot un tràmit. I quan a mi em van assignar la meua filla, ja estava declarada en acte d'abandonament, ja estava declarada per a adoptar pel jutjat de famílies d'allà, del país on jo vaig adoptar. I a més a més sé tota la seva història, tot allò que es pot saber. I quan ella ho pregunta, jo li ho puc explicar. I això és una cosa important, ja que vostè ha fet referència a la meua adopció. I crec que això és important. I que els pares ens poden exigir, a la Generalitat de Catalunya, que adoptem en aquestes condicions. Que aquelles adopcions que nosaltres hi donem el nostre paraigües de Generalitat de Catalunya, que són tantes i tantes, s'han de fer en aquestes condicions: acomplint el conveni de l'Haia. Si el país a què anem a adoptar no compleix el conveni de l'Haia, nosaltres sí que l'hem de complir, nosaltres sí que ens hem d'assegurar d'això.

I en tot cas, també li dic que si hi han nens en condició d'adoptabilitat i poden ser adoptats, no dubti que vindran. No dubti que vindran i que aquesta consellera i el seu equip està treballant per això. El que no entenc és que hi hagi qui utilitzi això per fer electoralisme i per reprovar-me; això és el que no entenc. Perquè estem en el moment polític en què estem, per això ho fan, no perquè en realitat els interessin aquestes famílies. Perquè d'aquestes famílies ens n'estem preocupant nosaltres des del primer moment, cosa que potser no se n'han preocupat anteriorment altres responsables de l'ICAA.

Amb relació a Adic els vull llegir... Ho lamento, senyor president, però és que se m'han fet acusacions molt importants, acabo de seguida. Els vull llegir alguns paràgrafs d'una carta que ens ha enviat una de les famílies adoptants al Congo i que van venir amb els seus fills. Fan referència a com els ha anat tot el procés, que quan els van convocar per marxar, diu: «Nos pronunciamos

en el sentido de viajar lo antes posible, pero nunca supimos que los expedientes no estaban preparados.» Adic ho sabia, i l'ICAA també, la directora de l'ICA també. «Nos prepararon el viaje para principios de agosto y se blindaron haciéndonos firmar un documento en el que expresábamos que viajábamos bajo nuestra responsabilidad. Siempre pensamos que el sentido de este documento iba en la línea de los conflictos electorales. Al salir de Barcelona desconocíamos el estado de tramitación de los expedientes, pensábamos que no había ningún problema y que Adic sabía lo que estaba haciendo.» És veritat que és la meua responsabilitat, jo ho hauria d'haver sabut. Reprovin-me per això, tenen raó. Jo, per això he cessat la directora general, quan he vist..., quan m'he assabentat de tot això, per això l'he cessada.

Parla que «al llegar a Brazzaville, todo el programa identitario de documentación se retrasó». Llavors, quan van arribar allà, les dues persones responsables d'ADIC «Cintia e Irene nos contaron que la embajada se negaba a tramitar los expedientes porque tenían una traba de intereses con el orfanato de la madre Teresa de Calcuta»; això els van dir allà. En comptes d'anar-hi el dilluns que hi havien d'anar, la setmana següent d'haver arribat van anar a l'ambaixada, el dijous, i encara sense els passaports. No tenien hora concertada. «Cintia» –Cintia Andreu, una de les responsables de l'Adic– «nos animó a plantar cara a la embajada y a presionarles.» No els ho llegiré tot, però diu: «En los días sucesivos» –diu aquest pare– «compruebo que, primero, piensa que todo se va a solucionar rápidamente, y, segundo, oculta los errores sobre su gestión a l'Institut Català d'Acolliment i Adopció.» I no acaba d'explicar-nos la situació real amb l'ambaixada.

El dilluns 14 d'agost va per primera vegada a l'ambaixada aquell pare. Amb la inesperada, per a ella, reacció de l'ambaixada –inesperada per part de la responsable d'Adic–, aquesta responsable d'Adic, Cintia Andreu, en el «barco», camí de Brazzaville, gestiona per telèfon, amb diverses trucades, tornar a Barcelona –estem parlant del 14 d'agost. I Anna Soler, una persona que estava aquí, responsable d'Adic, l'envia a un hotel. La resta de pares i l'altra persona responsable d'Adic segueixen a la casa bressol. El dia 16 del VIII, «Cintia Andreu se marcha en el último barco, sobre las tres treinta. Apenas se despide de su organización. Deja la casa desabastecida de dinero, pañales y agua, que ese día tenemos que subsanar nosotros. Duerme en Brazzaville, en el hotel..., y se va el jueves por la noche en avión.»

Amb tot això, el dilluns 21 d'agost, «al salir nuestro caso en los medios, llama Cintia Andreu por teléfono a uno de los padres» –no diré el nom– «para decirnos que no nos había abandonado». Aquesta és la persona que ha fet tantes declaracions a la premsa i que sembla que ha parlat molt amb vostès, que sembla que tenen vostès més informes sobre el nombre d'expedients que té Adic que la mateixa Generalitat, cosa inadmissible –cosa inadmissible.

Amb relació a la nota de premsa que parlen que nosaltres hem tret de la web. Jo lamento que no s'hagin, potser, detingut massa temps a buscar a internet. A la pàgina gencat.net/benestar hi ha una columna on posa «Actualitat». La tercera notícia, començant pel final, és

la suposada desapareguda, la que vostès diuen que ha desaparegut, la nota del 4 de setembre. Està aquí, miri, està tret d'ara, dia 2 d'octubre. En cap moment s'ha tret aquesta nota de premsa, en cap moment. Potser no la saben buscar. (*Veus de fons.*) Demostrin-me que no hi era. El que passa és que l'actualitat és una cosa que quan hi han noves notes de premsa, evidentment les altres passen a segon terme, però segueixen estant a la pàgina web.

Miri, lamento la seva actitud electoralista, tant de Convergència i Unió com d'Esquerra Republicana. No els preocupa gens ni mica el neguit de les famílies, ni l'origen d'aquests infants, aquesta és la veritat, diguin vostès el que diguin. I a mi sí que em preocupa. La seva única preocupació és el tema de respectar o no les competències i de fer sang. Perquè si vostès estiguessin en un procés adoptiu, de veritat voldrien que es fes aquesta compareixença? O de veritat voldrien que se solucionessin els problemes i es posarien a treballar perquè se solucionessin aquests problemes? Voldrien que l'oposició fes sang d'un tema competencial, que fes sang d'aquest tema? Voldrien de veritat que es parlés de casos concrets d'aquests nens? Això és el que voldrien si vostès fossin els futurs pares adoptius? Jo no, eh?, jo li asseguro que no. I vostès vénen aquí i diuen coses com que els hem deixat, que els tornarem a l'infern, totes aquestes coses que no són veritat, senzillament no són veritat, perquè la nostra primera prioritat és protegir aquests infants i protegir les famílies.

Amb relació a la senyora Rosa Maria Bertran, jo els vull dir una cosa. Quan vaig prendre possessió del càrrec de consellera, al contrari que altres alts càrrecs, em va manifestar que ella només era una militant de base d'Esquerra Republicana i que volia continuar amb la feina que estava portant a terme. La meua voluntat no era canviar per pocs mesos tots els alts càrrecs si no era necessari, i per això li vaig dir que podia continuar com a directora de l'ICAA. És clar que ara em peneixo d'haver-ho fet, perquè en tot moment la senyora Bertran no va estar lleial a aquest encàrrec, no va tenir una lleialtat institucional, no va despatxar com havia d'haver-ho fet amb el secretari d'Infància i Famílies, i no em va comunicar a mi les coses que qualsevol director general, qualsevol alt càrrec té l'obligació de comunicar als seus superiors. No va estar a l'alçada de les responsabilitats i lleialtats institucionals. I per això, el dia 24, ho repetixo, 24 d'agost, li vaig dir que la cessava.

Miri, deixin-me acabar dient que l'adopció internacional no és fàcil. Totes les famílies que han portat a terme i que hem portat a terme un procés d'adopció internacional a Catalunya, sabem perfectament que els processos són lents i són ferragosos, són complicats. Si el país origen del menor és signatari del conveni de l'Haia, hi ha més seguretat jurídica, però tot i així, tots els processos resulten lents i «ferragosos» per les condicions mateixes dels mateixos països on anem a adoptar. En els països que no han signat el conveni de l'Haia, el procés és encara més complex i pot resultar més insegur pel que fa a l'origen dels infants i la fiabilitat de la documentació. En la majoria dels països, les estructures polítiques són canviants i els procediments es poden veure canviats pels canvis polítics o pels canvis de

legislació de cada país; això ens passa contínuament. Tothom sap que costa molt de temps adoptar, tothom ho sap. Que generalment, anant tot bé, es triga un parell d'anys, tothom ho sap, des que s'inicia el procés d'adoneïtat fins que es pot anar a recollir el futur fill. Hi ha famílies que esperen més. No existeixen autopistes per adoptar. I Adic, segurament ingènuament, i també l'anterior directora general, van creure i van fer creure als futurs pares i mares que en molts pocs mesos podrien tenir la criatura. Els contractes més antics de totes les famílies que van iniciar un procés d'adopció al Congo, amb Adic, són de l'abril de 2006, de l'abril d'aquest any, els contractes més antics amb Adic per iniciar un procés d'adopció al Congo.

Potser caldria que, en tot aquest debat, tinguéssim en compte les més de dues mil famílies que en aquests moments es troben a Catalunya tirant endavant un projecte d'adopció internacional i que porten molt de temps esperant i tramitant la seva adopció. Jo crec que aquestes famílies el que volen és tenir seguretat jurídica quan van allà, que quan vagin allà no es puguin trobar amb cap problema que els porti a un conflicte internacional perquè hi hagi algú que pugui reclamar aquell fill, aquell nen que s'enduen ja per a adoptar. Això és una responsabilitat nostra i també del Ministeri d'Exteriors. Si nosaltres permetem que continuïn adopcions que puguin tenir algun problema en aquest sentit, què passa si després resulta que hi ha uns pares que reclamen aquest nen, i estan les famílies allà, i una família ens va a parar a la presó per vint anys a un Congo? Com ho fem? Com ho fa el Ministeri d'Exteriors? Home! És així, ho hem de fer bé, han de ser nens en condicions d'adoptabilitat. I miri, sabem que hi ha nens a Kinshasa, en l'orfenat, nens que reconduïrem, que treballarem els seus expedients, però que no tenen ni els sis mesos necessaris, mínims perquè un nen sigui considerat adoptable, que es pugui considerar ferm aquest abandonament. N'hi ha de quatre mesos i de cinc mesos; un de quatre mesos i l'altre de cinc mesos. Això no pot ser!

Per això els dic, senyores i senyors diputats, compte amb el que creuen, escoltin també. Tenim els expedients al seu abast, no hi ha cap problema. No, no, els expedients..., perdoni, els expedients d'Adic i de l'acreditació, perquè els expedients dels pares Adic encara no els ha proporcionat. I esperem que ho facin, que així els ho hem reclamat.

Adoptar, senyors i senyores diputats, ha de ser el millor per al nen, el millor, i així ha de ser sempre. I això és la primera premissa: adoptar internacionalment o a Catalunya ha de ser el millor per al nen. I amb això defensarem també els drets dels pares. Defensant aquests drets dels futurs fills, defensem també els drets dels pares.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Boada, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, amb relació al tema de la delegació de competències, jo crec que ha quedat molt clar que en el fons el que hi ha és una discussió polí-

tica entre models, sobre els serveis socials i sobre qui ha de tenir-ne les competències i qui ha de fer el servei més directe al ciutadà, no? Em sembla que el model de Convergència i Unió, que sembla ser que ja té altres suports, doncs, el senyor Ferran l'ha descrit perfectament en la seva intervenció, i altres models, que creiem, en aquest cas el d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, que cal acostar al màxim al ciutadà tot el que fa referència als serveis socials, que estigui gestionat per la institució més propera al ciutadà i que es pugui aconseguir la finestreta única.

A mi em sembla que tots aquests elements, la delegació de competències en forma part; no és ben bé el que voldríem nosaltres, nosaltres creiem que se n'ha de fer el traspass definitiu, amb les assignacions pressupostàries conseqüents. I, en tot cas, jo no m'hi estendré excessivament; només recordar que l'Acord del Tinell serà vigent mentre el Govern de la Generalitat sigui un govern catalanista i d'esquerres, com ho és en aquests moments.

Jo he dit en la meua intervenció que no calia fer la compareixença sobre el que fa referència a les adopcions. I em sembla que després de fer el debat segur que fins i tot estaran d'acord més d'una persona d'aquesta sala que no ha aportat res de..., bé, no massa res. Jo crec que aquesta sessió potser farà més mal que bé a les famílies; potser farà més mal que bé a les altres famílies, que tenen les ganes i il·lusió d'adoptar, també a persones de fora del nostre país. Jo no crec que aquí se solucionin grans coses, i en canvi hem dit paraules molt lletges, paraules molt barroeres, paraules faltes de sensibilitat, que a mi em sembla que no fa falta que digui el nom de les persones que les han utilitzat perquè tots ja les hem sentit perfectament.

Jo crec que nosaltres, com a diputats i diputades d'aquest Parlament, com a representants dels ciutadans d'aquest país, hem de saber la situació dels nens i nenes que van a ser adoptats. Ha de passar el temps suficient per saber quina és la seva situació, d'aquests nens i nenes, amb relació a la seva família biològica, i això és el primer que han d'exigir les famílies que volen adoptar; el primer. Han d'estar segurs que no hi hagi cap indicatiu –com sembla que deien les autoritats o l'ambaixada espanyola al Congo– de tràfic de nens i nenes. Aquí sí que seria una greu irresponsabilitat del Govern de la Generalitat que donés en adopció, que donés el vist-i-plau per no haver fet, potser, el seguiment acurat que és necessari, i que una família, doncs, pogués trobar-se en aquesta situació posteriorment.

Cal assegurar, perdonin la redundància, la seguretat jurídica d'aquest procés. I es fa i s'ha de continuar fent, i si hi ha indicis, s'ha de mirar si aquests indicis són certs; i si no són certs, continuar. Però si són certs, esmercem el temps necessari –esmercem el temps necessari, amb les institucions que calgui– per solucionar aquest tema.

Les famílies han d'exigir la màxima informació per estar segures que la il·lusió que tenen –n'estic convençut–, les ganes d'adoptar un nen o una nena no es talli pel poc rigor de les institucions que vetllen el procés d'adopció. I aquesta sí que és una exigència ferma i forta d'aquest Parlament envers l'Executiu, envers el Departament de

Benestar i Família, que ho ha de fer. Ningú pot pensar que el Departament vol fer la guitza o vol tenir una actitud negativa envers les famílies adoptants i envers l'Adic. Jo no ho crec. No crec que les coses siguin blanques o negres, tampoc; hi ha un piló de matisos en tot plegat. Però, en tot cas, el matís desapareix quan ha de prendre una decisió aquell que vetlla per l'adopció, com és el Departament de Benestar i Família.

Trobo coherent que se suspengui el conveni amb l'Adic –molt coherent– perquè es revisi si funciona o no funciona aquesta entitat. I, si cal, aquesta concessió provisional que té, que es converteix en definitiva. I cal que es revisin les condicions d'adopció al Congo; totes, cada una d'elles, i que faci el temps que faci falta, per la seguretat de les famílies que adoptin. Perquè aquesta és una responsabilitat, però, que ha de tenir molt clarament el Departament de Benestar i Família, i cap altre més.

Senyora consellera, jo li demano que doni la màxima informació. Senyora consellera, li demano que doni la màxima informació a les famílies, li demano que tingui el màxim de diàleg, que sé que l'han tingut, i, sinó, el continuï tenint. Però que també sigui molt curosa, molt rigorosa en el control de les condicions per ser adoptats els nens i nenes. Molt rigorosa i molt curosa, tant l'entitat d'adopció, en aquest cas l'Adic, com també del país d'origen, si té les condicions suficients. A mi em sembla que aquesta és l'única reclamació que jo li puc fer en nom del meu Grup Parlamentari sobre aquest tema tan sensible i que afecta tantes persones.

I acabo. Per cert, senyor Puig, si vostè vol presentar una resolució, és legítim, però recordi que s'ha de presentar, s'ha d'admetre a tràmit, s'ha de publicar, ha d'haver-hi un període d'esmenes i ha d'haver-hi una discussió. Si vostè vol fer la discussió en plena campanya electoral em sembla que, evidentment, en el fons vostè no està desitjant que es solucioni aquest problema, no està desitjant donar una solució a les famílies, que la volen al més aviat possible, sinó que n'està fent un ús parlamentari, un ús partidista el qual això sí que és del tot reprovable.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyora consellera... senyores i senyors diputats, d'una manera molt breu, perquè em tornaria a reiterar en el que he dit en la meua primera intervenció, potser pujant el to, i no m'agrada reiterar-me. En el primer punt que ens porta a aquesta Diputació Permanent, escolti'm, jo veig que tard, hi ha una voluntat de descentralització, cosa que és bona per als municipis, i no veig on és el problema. Continuo sense veure on és el problema. Suposo que sempre es poden fer lectures esbiaixades de les coses segons ens convingui, però jo continuo dient que descentralitzar és bo. I si algun problema té, és que ho han fet amb massa timidesa. Per tant, aquí no hi donaré massa voltes.

Jo he dit abans que jo no hi entenc, en el tema de les adopcions, i que pressuposo que hi ha uns protocols i uns procediments garantistes que protegeixin els drets dels nens, que protegeixin la seguretat dels futurs pares, etcètera. I de la seva intervenció, senyora consellera, em fa la sensació que això que un intuïa que existeix, doncs existeix. I de la seva intervenció, senyora consellera, em fa la sensació que això, pels motius que sigui –pels motius que sigui– no s'ha tingut en compte, no s'ha executat, no s'ha fet en el cas, diguem, que ens ocupa, de les adopcions al Congo. I això és greu –i això és greu. I vostè mateixa ho ha reconegut, per tant, doncs...

Deia en la meua intervenció que tenia la sensació que no era un problema de competències sinó que era un problema d'incompetència. Incompetència potser motivada per la bona fe, per generar utopistes. Tots de tant en tant tenim moments de bona fe i volem oblidar-nos que, per desgràcia, el món és com és, els procediments són com són i el dia, ens agradi o no, té vint-i-quatre hores i, torno a dir, perquè després d'escoltar moltes intervencions estic molt convençut que, ens agradi o no, la representació d'Espanya a l'exterior són les ambaixades, que funcionen més bé o més malament; evidentment, de tot hi ha a la vinya del Senyor, com molt bé sap el president del nostre Grup, que avui no és aquí. Però, en qualsevol cas, les coses són com són –en qualsevol cas, les coses són com són. I aquí em temo que amb bona fe, o no, s'ha volgut saltar tots els procediments.

Però en qualsevol cas hi ha una cosa que em preocupa molt; estem davant un problema important, però m'ofèn, molt més que en la primera intervenció, d'aquest problema, n'estiguem fent un debat polític. Un té la sensació, després d'escoltar les intervencions, que estem tots aquí assistint a una picabaralla entre el Partit Socialista i Esquerra Republicana. I, és clar, escolti'm, això és una cosa molt més seriosa, el Parlament de Catalunya i la Diputació Permanent, com per estar assistint a una picabaralla –i ara ho diré bé, per l'ordre– entre Esquerra Republicana, provocant el Partit Socialista. Això no és seriós –això no és seriós. I això no és defensar les adopcions, això no és defensar les famílies, això no és defensar els nens. Això és no reconèixer –a la millor amb bona fe– que algú es va equivocar, això és no reconèixer que les coses s'han de fer bé en el futur.

Llavors, a mi, senyora consellera –ho dic perquè em dirigeixo a vostè, però no per vostè necessàriament, en aquest moment–, em preocupen molt les actituds; i em preocupa molt que ara vulguem acabar aquesta Diputació Permanent votant precipitadament propostes de resolució, que jo entenc que, a més a més, no es poden presentar –que, a més a més, entenc que no es poden presentar. Crec que valdria la pena que fóssim una mica més seriosos. I si Convergència i Unió està tan preocupada, si Esquerra Republicana està tan preocupada, jo els ofereixo, així que s'iniciï la propera legislatura, donar tot el suport perquè es faci una comissió d'investigació; si estan tan preocupats, siguem seriosos i que en una comissió d'investigació es vegi la llum.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Miri, senyora consellera, no ens ha convençut gens. I, a més a més, no li ho he dit abans, però ja li dic ara que proposarem la seva reprovació, no només pel que ha fet sinó pel que ha dit, sobretot avui. Perquè, de fet, avui ha vingut a posar en marxa la centrifugadora, el ventilador i, per tant, en primer lloc la reprovem perquè el Govern, en la seva persona, ha incomplert una moció del Parlament. De fet, l'ha incomplert tant que avui vostè s'ha permès ironitzar sobre el contingut de la famosa Moció, sobre si havia de gestionar o no la provisionalitat. No, no, és que aquella Moció està pensant en una cosa molt senzilla, i és que el Govern al qual vostè pertany ara és un govern interí, és un govern provisional. I que vostès van adoptar un acord de govern al mes d'agost i, a més a més, ho van fer amb por. Ho van fer amb por perquè si tinguessin el coratge i la valentia de fer les coses com cal, doncs, probablement ho haurien discutit amb totes les parts afectades, o bé ho haurien portat aquí a debat al Parlament, cosa que, per cert, vostè no tenia massa ganes de fer.

Per tant, escolti'm, l'instem i li demanem, ho fem ara i ho farem amb una resolució que revoqui l'acord de govern, i ho farem a més a més perquè respon als neguits i als interessos partidistes, en aquest cas del PSC.

I en segon lloc, en la qüestió de les adopcions, en aquest cas el que vostè ha demostrat és que pertany a un govern captiu del Govern del PSOE. Sí, sí, miri, quan vostè explica, gairebé a tall anecdòtic, que aquesta monja que ha fet gairebé de testimoni universal com a única font d'autoritat en el seu expedient d'investigació, i cita l'oficial de l'ambaixada i manifesta que té no només dificultats relacionals –això ja ho testimonien els pares– sinó una autèntica incomprensió, una escassa acceptació pel sistema autonòmic, doncs miri, m'ha portat a pensar que –abans no li ho he dit– fa molt pocs mesos el PSOE i el PP van presentar al Senat una moció per crear una agència estatal d'adopció. Sap què vull dir? Doncs que sembla que vostè treballa perquè les adopcions les gestioni el Govern central. Aquesta és la conclusió a la qual jo he arribat, no?

I, per tant, els fets, al marge d'això, són, primer, després de reconèixer la legalitat de tots els processos adoptius i qüestionar el paper de l'ambaixada i el criteri del Ministeri... Per cert, en aquest «comunicat Guadiana» que vostè ha citat, que efectivament va estar penjat, va desaparèixer i ha tornat –jo no sóc un gran expert cibernètic, ja li ho asseguro, eh?, però ho hem anat seguint. I, a més a més, no es preocupi que ara mirem d'esbrinar això que vostè ha assegurat, que ha estat sempre penjat al web, perquè aquest informe, o aquest comunicat va estar penjat quan evidentment vostès estaven d'acord amb el que explicava; però quan, després, no els va convenir perquè no coincidia per res amb el relat dels fets que vostès ara s'han fabricat, el van despenjar. I ara l'han tornat a penjar. I, en tot cas, ja en parlarem d'això. Però els fets són, primer, que després de reconèixer la

legalitat de tot el procés adoptiu i de qüestionar el paper de l'ambaixada, se'n van a Madrid el 22 de setembre i canvien totalment d'actitud. I això vostè, vaja, només ho ha volgut justificar en funció que –i després m'hi referiré– hi ha una sospita de tràfic i, per tant, una sèrie d'imputacions molt genèriques que vostè ha fet però que no ha demostrat en absolut.

En segon lloc, és sorprenent que, després d'acreditar una ECAI, després d'afirmar durant dies que a més a més és lògic que per seguretat jurídica és necessari o és aconsellable fer aquest tipus de tràmits d'adopció internacional a través d'una ECAI, ara resulta que encomanen la tramitació d'adopcions a l'ambaixada, a la qual, per cert, primer, havien criticat.

I, en tercer lloc, resulta sorprenent –i afegeixo un altre epítet–, dolorós, que després de saber que les cases bressol d'Adic estan plenes de nens que esperen que es finalitzi el procés d'adopció, després de saber que s'han suspès els processos d'adopció en tràmit, després de saber que la majoria de pares volen, per cert, que en continuï el procés de l'adopció a través de la mateixa Adic –i avui n'hi ha aquí uns quants que ho poden testimoniar–, continuï vostè amb la seva determinació, amb la seva decisió, i, en aquest cas, obligui Adic a tornar els nens als orfenats.

I acabo, precisament, amb el desenllaç o amb el final, i, en definitiva, amb la circumstància en la qual ens trobem en aquests moments, que són aquests setze expedients que no tenen l'assignació feta. Setze expedients que es deriven, automàticament i directament, a la República Democràtica del Congo - Kinshasa. I dic «automàticament», perquè no han dit, en cap cas, per quins motius no són adoptables, perquè els pares encara no ho saben. Vostè avui ha fet una imputació molt greu, però que no n'ha donat més detalls, sobre que podrien ser, tenir un origen, en aquest cas, doncs, en el tràfic de nens. Però, vaja, ha fet una imputació greu, que, en definitiva, és la que li serveix, a vostè, per responsabilitzar absolutament de tot a una exdirectora general i a una ECAI. Doncs, molt bé. A partir d'ara, ho suposo, vostè precisarà algun d'aquests extrems.

Però jo li acabo dient que vostès tanquen Congo - Brazzaville, però és un país en què l'adopció, per cert, és possible, i ho fa França i ho fa Bèlgica. No deu ser, vaja, tan complicat de fer, això! I, en canvi, vostès deriven això a la República Democràtica, que és on, per cert, l'ambaixada espanyola ja hi tenia una certa dedicació i un cert interès a tramitar aquest tipus d'adopcions.

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Miri, abordem el tema des d'un parell d'òptiques: l'òptica del debat polític i, també, l'òptica dels temes concrets que ens han ocupat avui aquí.

Acabem d'assistir a una representació del front nacionalista. Acabem d'assistir en aquesta Diputació Permanent

a una representació del front nacionalista que s'ha formulat segurament en algun hotel a prop de aquí i que va tenir lloc amb l'acord entre el senyor Mas i el senyor Carod. *(Veus de fons.)*

I la veritat és que, després de sentir les intervencions, que han estat realment farcides de demagògia i de catastrofisme en molts casos, ens fa la impressió que avui la intervenció del meu Grup, en concret, ha donat resposta a un plantejament electoralista, des d'un punt de vista, d'una manera d'expressar-nos i de fer la retòrica parlamentària, en el millor sentit de la paraula, també electoralista.

Aquí tractem un problema molt seriós i el plantejament que se'ns ha fet ha estat demagògic, tremendista i estripat. I la nostra resposta, la primera resposta de la meua intervenció volia estar a l'altura d'aquest plantejament electoralista, i li he contestat, abans de saber ja el que em diria el senyor Puig, per exemple, perquè vèiem i sosteníem i ens adonàvem per on anaven les coses i quines eren les actituds, de la manera que ho hem fet.

En aquest sentit, jo els vull dir, realment, que hem assistit en aquesta cambra a una cosa que no s'ha de fer. Jo he sentit..., jo reconec que les intervencions que faig políticament poden ser dures, molt dures. Ara, jo mai li he dit a un diputat que és fastigós, ni li penso demanar en aquest diputat que retiri aquesta paraula, perquè no em preocupa el que digui, m'és absolutament igual, perquè no li ho tinc en consideració. Ara, això sí, li dic en aquest senyor diputat, al senyor Felip Puig, que s'està convertint en el Zaplana del Parlament català.

(Remor de veus.)

Després voldria parlar d'un altre parell de coses: se m'ha tirat en cara que per què posava noms de persones que no estaven presents aquí. Doncs, és normal. Des de quan un parlament no pot parlar de noms de persones que no hi són? És que no podríem fer referència mai a ningú. O és que les persones que van a les llistes d'una formació política no són públiques?, o és que jo no puc dir que tal senyor o tal altre està en una llista de Convergència i Unió? Que se n'amaguen? Jo ja sé que les últimes llistes de Convergència i Unió al Parlament, les que anem ara, no han reeixit gaire, són repetitives, canviades d'ordre i hi ha poca qualitat política. Ja ho sabem això! Però, tant com per amagar-les?, tant perquè jo no pugui dir que tal senyor, tal altre està en una llista política? Doncs, em sembla que això, senyor Puig, s'ho hauria de fer mirar. Com també s'haurien de fer mirar que hi han qüestions de les que s'han discutit aquí que podrien ser plantejades en el Congrés dels Diputats i allà podrien anar a plantejar-les també, perquè hi ha un altre àmbit. Plantegin-ho allí i no facin el que han fet amb la consellera, senyora Figueras, perquè jo crec que és realment injust, electoralista, descarnat i sagnant, i és del pitjor estil de fer política: alguna interpellació a la vida privada, particular, de la consellera Figueras és intolerable —és intolerable.

I, en aquest sentit, hi ha molt poca elegància i molt poc saber fer de diputat en el Parlament de Catalunya o en qualsevol altre parlament que tingui la dignitat que té el nostre.

Jo els volia dir dues coses abans de passar al tema específic de les adopcions. El senyor Puig ha parlat malament o ha dit: «Fixi's, el senyor Corbacho era aquí, ha escoltat la consellera i se n'ha anat, i el senyor Bustos també...» Són alcaldes que han vingut de visita, senyor Puig. Però hi ha persones que haurien de ser aquí, que formen part de la Diputació Permanent i que potser ara deuen seguir pactant a la suite de l'Hotel Duquesa de Cardona... *(veus de fons)*, potser sí, però l'obligació és que el lloc que està vostè ocupant era del senyor Artur Mas i el lloc que ocupa el senyor Ridao..., l'obligació, que per això estan cobrant aquest mes, era que ocupessin vostès dos, aquests dos senyors, el lloc que vostès ocupen.

Ja ens explicaran on és el senyor Artur Mas, deu estar fent campanya, i ja ens explicaran on és el senyor Carod-Rovira, que incompleixen les seves obligacions parlamentàries, que és que avui siguin aquí, o potser fan una altra cosa: potser fan la guia d'hotels de suites que va de Bellaterra a Majèstic, de Majèstic a Duquesa de Cardona... *(Veus de fons.)* Potser fan la guia d'hotels... Per tant, senyor Puig, faci-s'ho mirar: si parlem d'obligacions parlamentàries, haurien de ser aquí.

I ara passem..., bé, vostè ha dit un quantitat d'inexactituds, mentides, etcètera, que la senyora consellera li ha contestat de forma clara i contundent, donant xifres, donant dades, explicant qüestions i gestions que s'han fet, que vostès les han explicades com han volgut: han desordenat les explicacions, han donat dades que no s'ajustaven... I la senyora consellera, jo crec...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...que jo ha fet molt bé. Què vol, que acabi, senyor president?

El president

Sí, és que se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Molt bé, doncs, acabo. Miri, ho resumiré ràpidament. No, és que em sembla que ha estat vostè més benivolent —perdoni que li ho digui— amb el senyor Ridao, però bé, jo acato la seva autoritat...

El president

Em sap greu que digui això, perquè el temps l'he marcat exactament igual per a tothom.

El Sr. Ferran i Serafini

Molt bé. Doncs, miri, nosaltres estem a favor que els ajuntaments gestionin tots els equipaments de proximitat, independentment de qui en sigui el titular, i estem a favor d'aquesta cogestió.

I nosaltres volem que els processos d'adopció es facin dins de la legalitat, dins del conveni de l'Haia, que s'ajudi els pares i que, si hi ha algun tipus de responsabilitat –com molt bé ha dit la senyora consellera–, es triï, es miri i es s'hagi de fer el que s'ha de fer. I jo hi confio, perquè m'ha demostrat, la consellera, que té el coratge suficient per impulsar aquestes polítiques en benefici dels infants, del nostre país i de les famílies.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, gràcies a vostè, senyor Ferran. Amb la seva intervenció última ha quedat clara la meua benevolència. Senyor Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Anem, en primer lloc, per al tema dels equipaments cívics.

Senyora consellera, vostè no pot oblidar la manca de legitimitat política per prendre aquest acord. El maig el seu Govern va quedar en minoria. L'1 de juny hi ha un mandat parlamentari molt clar. El setembre pren un acord de govern que ho contradia, i és més, encara, ens acaba de reconèixer que un mes abans de les eleccions endega un pla de xoc per intentar fer-hi més inversions i més actuacions extraordinàries, aclareixi que és un lloc de garantir el normal funcionament dels serveis. Els ajuntaments que tanquen els casals els diumenges, què faran amb els casals que se'ls traspassen? Els casals que ara tenen preus de menjador més cars que els de la Generalitat, què faran, amb quin nivell de tarifes s'equilibraran? Els casals municipals que no tenen personal, com alguns de l'Ajuntament de Barcelona, com ho faran per mantenir dos models en paral·lel sota la mateixa Administració?

La veritat és que tot això no només nosaltres, els sindicats, les entitats d'usuaris, les associacions de veïns... La veritat és que vostès no poden al·legar ignorància, ni ingenuïtat. Vostès tampoc ens poden intentar convèncer del seu interès per a l'eficàcia; no poden ja, el país ho demostra, l'acabament de la legislatura precipitadament també n'és una evidència.

En aquest tema vostès han actuat antidemocràticament en contra del mandat parlamentari, amb prepotència, sense escoltar ni els sindicats, ni les entitats, ni la gent gran, amb sectarisme, només pensant en els seus i amb una clara visió electoralista. Ho sentim molt, però és absolutament evident.

Pel que fa al cas de les adopcions internacionals, hi torno a referir-me amb un cert sentiment, fins i tot –ho dic molt sincerament– de pudor, sobretot, després d'haver tornat a escoltar la intervenció absolutament impròpia del portaveu socialista, que, fins i tot, s'ha atrevit a tornar a parlar, només, i jo crec que és un *lapsus psique* de campanya electoral i d'acords i de pactes. Parlem aquí d'altres coses, senyor Ferran. Ningú ha retret al seu Grup que la seva presidenta del Grup, també, durant altres convocatòries d'aquesta Diputació Permanent no hagués estat present, segurament per obligacions seves pròpies; ningú fa aquests retrets, només vostè, que té

un estil de fer política, ho torno a repetir, molt lamentable. Bé.

En tot cas, vull recordar que, en aquest cas de les adopcions internacionals, vostès tornen a utilitzar el mateix sistema que han utilitzat en altres crisis precedents d'aquest Govern: de tot en tenen la culpa els tècnics, els enginyers, els geòlegs, les empreses, la direcció tècnica, el Govern de Convergència i Unió...? D'aquest cas també? Primer l'ambaixada, ara ja no, per cert; ara és l'Adic, l'entitat col·laboradora, les famílies, l'esnobisme de la societat, l'exdirectora general de l'Institut, els exsòcics d'Esquerra? Només tenen la culpa i la responsabilitat sempre els altres? Vostès assumeixen alguna responsabilitat quan gestionen?

I ara ens sorprèn moltíssim aquesta bondat al voltant de la gestió de l'ambaixada. Però vostès s'han mirat com ha funcionat l'ambaixada en altres casos? Demanant les guardes provisionals a través dels orfenats, quan resulta que són documents que no consten en la legislació vigent? D'alguna manera, també, manifestant altres retencions d'expedients en el seu poder sense mirar-se'l quan la situació és evidentment molt urgent, no només per a les famílies, sinó també, a més, començant a demanar altres tipus de situacions, que resulta que la mateixa legislació de la República del Congo no exigeix, com reconeixen sentències que ni el personal de l'ambaixada ha reconegut fins al final, al cap d'uns mesos de bloqueig? També, demanant actes d'adopció que no són documents que existeixin en la legislació del mateix país, sense voler, d'alguna manera, constituir adopcions a la República del Congo i, en canvi, a la República Democràtica sí? Per què? Perquè l'ambaixada resulta que és per on es tramitava i no acceptava que hi hagués una entitat que pogués fer-ho a través de l'altre país? Demanant, també, d'alguna manera, per primera vegada, doncs, quan ens diu l'ambaixador, el 30 de juliol, que no pensava constituir adopcions a la República del Congo quan ja hi havia hagut sentències judicials d'adopció en diversos dels expedients tramitats anteriorment, sense demanar el que després es demana per bloquejar i per obstaculitzar? El tracte despectiu de l'ambaixada, impedit també la presència en reunions dels representants d'aquesta entitat i, també, amb un tracte molt, molt poc coherent i molt poc, d'alguna manera, de proximitat amb les famílies? El desconeixement de l'ambaixada de la legislació en matèria d'adopcions de la República del Congo, qüestionant sentències judicials?

La veritat és que l'obstaculització, l'obstruccionisme de l'ambaixada ens ha sorprès molt: al·legant errors ortogràfics..., després, evidentment, enviant diplomàtics al Congo que no van voler, en cap moment, entrevistar-se amb representants de l'entitat, impedit-ne l'assistència a les reunions per clarificar les coses i poder solucionar els problemes...

La veritat, consellera, vostè, esperant que la directora general tornés de vacances, i no feia res? I ha hagut de rectificar el criteri després de tornar de Madrid?

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Acabo, senyor president. La veritat és que és molt evident, i no volem acudir o alludir al que s'ha comentat també aquí, ara el pacte del silenci, ara el Parlament no s'ha de pronunciar? Ho farem i per urgència, escurçant terminis.

Per tant, el que sí que ja anunciem és que nosaltres hauríem preferit que, en lloc de fer rodes de premsa, hagués atès les famílies i hagués mantingut un respecte al Parlament, que també avui ha demostrat que no té. S'ha actuat amb prepotència, amb sectarisme...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...a les oficines de benestar social, amb insensibilitat i amb submissió, en el cas de les adopcions internacionals. Torno a repetir el que li he dit abans, senyora consellera: del catalanisme social que prediquen, practiquen la incompetència sucursal i la irresponsabilitat total.

Moltes gràcies.

La Sra. De Madre Ortega

Senyor president...

El president

Senyora de Madre...

La Sra. De Madre Ortega

Quinze segons per poder contestar al senyor Puig.

El president

Els té.

La Sra. De Madre Ortega

Només, senyor Puig, per desitjar-li que tingui durant tota la seva vida parlamentària una magnífica salut.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i set minuts.